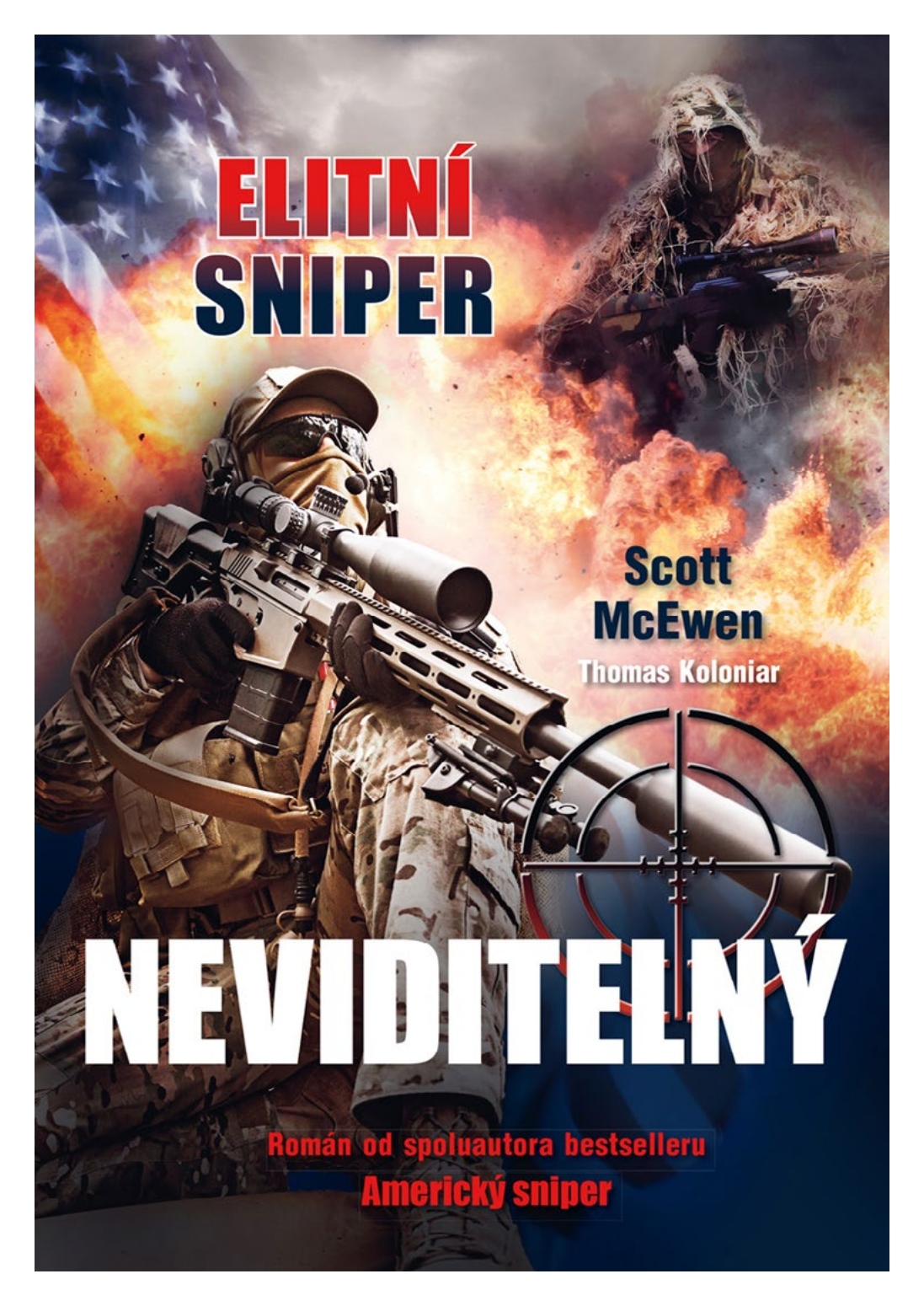

ELITNÍ SNIPER

**Scott
McEwen**

Thomas Koloniar

NEVIDITELNÝ

**Román od spoluautora bestselleru
Americký sniper**

Elitní sniper Neviditelný

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Scott McEwen
Elitní sniper – Neviditelný – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

ELITNÍ SNIPER

Neviditelný

Scott McEwen

Thomas Koloniar

 P R E S S

**Brno
2017**

Tato kniha je věnována památce třiceti Američanů, kteří položili život v Afghánistánu v průběhu operace *Extortion 17*. Mezi nimi bylo sedmáct příslušníků SEAL Team VI. Byly to nejtěžší lidské ztráty v celé historii jednotek SEAL amerického námořnictva. Někteří z těchto mužů byli mými osobními přáteli. Všichni byli bojovníci a vlastenci. Čest jejich památce.

PROLOG

GIL POHLÉDL NA SVÉHO ČASTO ZBRKLÉHO PŘÍTELE.
„Tak mi řekni o té dívce,“ řekl Gil.

Crosswhite potáhl z cigarety. „Moc k povídání toho není.“
„Nevěš mi bulíky na nos. Přestěhoval ses do komunistický země, abys s ní byl, pro Krista Pána.“

„Ve skutečnosti to už není komunistická země – jenom děsně chudá.“

Přecházeli přes nájemné parkoviště na okraji Paříže, nepříliš daleko od nádraží, kde se Gil poprvé střetl s Kovalenkem.

„Tak mi o ní nic neřekneš?“

„No, je o trochu mladší než já.“

„Jak mladá?“

„Jednadvacet.“

Gil se zasmál. „Jednadvacet je dobrej věk.“

„Chce se brzo vdát – mít děcko.“

„Měl bys to udělat,“ připálil si také Gil.

„Představa, že bych měl mít děcko, mě děsí,“ řekl Crosswhite. „A co se stane, když se dostaneš do dalšího maléru? Kdo ti zachrání zadek?“

„Nepokoušej se mě využít k tomu, aby ses z toho vykroutil,“ varoval ho Gil. „Mimo to jsem právě v dalším maléru už byl. A ty jsi u toho nebyl.“

„Jo, a tys málem přišel vo život, podle toho, co jsem slyšel.“

„O život jsem málem přišel už dvakrát předtím, zatraceně.“

Crosswhite se zastavil a obrátil se k němu. „Co to má, kurva, znamenat?“

„To má znamenat, že by ses měl oženit a mít dítě, ty troubo. Bylo by to pro tebe dobrý.“

„Jo,“ povzdechl si Crosswhite. „Já to vím.“ Znovu se dali do chůze. „Je katolička. Začal jsem v neděli chodit do kostela. Nesnáším zasraný kostely.“

„Kriste Pane, vždyť tě to nezabije,“ řekl Gil. „A budeš taky muset přestat s drogama.“

„To jsem už udělal. Mluvíš v poslední době s Marií?“

Po zmínce o své ženě Gil okamžitě zesmutněl. „Nechce, abych se k ní vrátil, dokud nadobro neskončím. A já prostě ještě nejsem připravený skončit.“

„Znáš ty mladý kluky, co přicházejí,“ řekl Crosswhite. „Jsou rychlejší, silnější – nebezpečnější než my.“

„Já vím, parťáku, ale ještě nejsem připravený.“

Zastavili se a pohlédli na oranžová garážová vrata, nesoucí velkou bílou devítku.

„Co tam asi podle tebe bude?“ zauvažoval Crosswhite. „Nastražená nálož?“

Gil odhodil cigaretu na zem a zašlápl ji. „Pochybuju.“

„Seš si absolutně jistý, že o tom nechceš nejdřív říct Popeovi?“

„Jo.“ Gil přistoupil k vratům, zastrčil klíč do zámku a otočil jím. Vrata se automaticky vysunula nahoru a oba muži upřeně hleděli dovnitř.

„To si snad děláš prdel,“ vypravil ze sebe Crosswhite.

V Gilově kapse zazvonil telefon. „Haló?“

„Tak co je za vraty s číslem devět?“ zeptal se Pope.

Ani v nejmenším překvapený Gil vzhlédl k obloze. „Myslím, že byste měl radši sednout do letadla a podívat se sám.“

ROBERT POPE, ŘEDITEL CIA, dorazil do Paříže příštího dne, a spolu s Gilem a Crosswhitem se vydal do skladu.

Gil zasunul klíč do elektrického zámku, vrata se pomalu zvedla a odhalila množství beden s municí a zbraněmi, uložených v zadní části prostoru. Popeovu pozornost však upoutalo něco jiného – u zdi stojící dřevěná pracovní lavice, na níž se zvedal jakýsi hrb, přikrytý zelenou plachtou.

„Ty bedny jsou plné,“ poznamenal Gil.

„Co je pod tou plachtou?“ zeptal se Pope.

Zubící se Crosswhite přistoupil k lavici, strhl z ní plachtu a odhalil dvě stovky pečlivě složených, lesknoucích se zlatých cihel. Na každé z nich bylo vyraženo „1000g/999,9 Gold“. Crosswhite v Popeových očích zapátral po nějaké známce šoku nebo překvapení, ale marně.

„Kolik cihel?“ otázal se Pope.

„Dvě stovky,“ odpověděl Gil.

Pope si v duchu udělal propočet. „To je téměř devět milionů dolarů. Zavřete vrata a dejte mi klíč.“

Crosswhite střelil překvapeným pohledem po Gilovi a pak po Popeovi. „O čem to, k čertu, mluvíte – *dát vám klíč*?“

Pope neodpověděl.

„Pojďme ven,“ řekl Gil tiše.

„Hej, teď jsme v balíku!“ vyhrkl Crosswhite. „Úkol je splněný. Hra skončila. Vítěz bere všechno!“

„Teď jsme ve hře,“ opravil ho Pope a probodával ho svýma modrýma očima. „A teď zavřete ta vrata a dejte mi ten klíč.“

„Gile, co to má znamenat, do hajzlu?“

Gil otočil klíčem.

Vrata se začala zavírat a nevěřící Crosswhite rychle vyšel ven. „Neříkej mi, že na tohle přistoupíš. To ho necháš, aby to všechno shrábnul sám?“

Gil vytáhl klíč ze zámku a podal jej Popeovi. „Pojďme. Musíme chytit letadlo.“

1

O ŠEST MĚSÍCŮ POZDĚJI DISTRITO FEDERAL, CIUDAD DE MÉXICO, MEXIKO

8.45 HODIN

CHANCE VAUGHT STÁL V ZADNÍ HALE AMERICKÉHO vyslanectví v Ciudad de México a rozmlouval s americkým vyslancem v Mexiku Billem Louisem. Vaught, bývalý příslušník zelených baretů s osmi roky bojových zkušeností z Iráku a Afghánistánu, nyní pracoval jako zvláštní agent americké Diplomatické bezpečnostní služby (DSS). Momentálně zodpovídal za bezpečnost Alice B. Downlyové, ředitelky Národního protidrogového úřadu. „Drogové carevny“.

„Takže mi říkáte, že budeme muset projít ‚uličkou‘ mezi ambasádou a budovou mexického senátu?“ ujišťoval se Vaught, šedooký třicátník s černou koží bradkou a latinskoamerickým vzezřením. „Měl jsem za to, že se celý týden má jednat tady na vyslanectví. Co se, k čertu, stalo?“

„Jen mezi námi,“ Louis snížil hlas. „Downlyová včera urazila mexickou delegaci – jmenovitě Lazara Serrana. Nejdříve návrhem, aby byly do Mexika vpuštěny týmy amerických zvláštních jednotek, aby zde působily jako poradci v jejich válce s drogovými kartely, a podruhé když naznačila, že by tyto týmy operovaly samostatně – stejně jako naši operativci v Kolumbii za Pabla Escobara.“

Vaught nevěřicně obrátil oči v sloup. „Srovnávat Mexiko s Kolumbií – velice diplomatické.“ Z kapsy kalhot vytáhl plechovku porcovaného tabáku a vložil si jej špetku mezi dáseň a dolní ret. Byl si jistý, že bezpečnostní opatření v budově mexického senátu – v Mexiku známé jako La Casona de Xicoténcatl – budou přísná, ale on nad nimi nebude mít žádnou kontrolu. Schůzky konané mimo půdu amerických vyslanectví vždy vyvolávaly zvýšenou nejistotu a obavy a pro Diplomatickou bezpečnostní službu byly po celém světě stále větším problémem. Po bin Ládinových útocích z 11. září byly vynaloženy miliardy dolarů na opevnění amerických ambasád, takže nyní připomínaly spíše věznice s maximální ostrahou než diplomatická sídla. Proto mnoho cizích diplomatů prostě odmítalo jednat v budovách, které vyhlížely jako pevnostní bunkry. To americké diplomaty nutilo přistupovat na schůzky v méně zabezpečených lokalitách – jako toho rána, na příklad.

„Jsou to jenom dvě míle,“ poznamenal Louis, kulaťoučkový, plešatý čtyřicátník se světle modrýma očima. Mluvil plynně španělsky a velmi dobře rozuměl mexické kultuře. „Posílají obvyklou federální eskortu – dvě auta, čtyři motocykly. Spolu s našimi třemi vozidly to bude bohatě stačit. Je to jen osmiminutová jízda.“

Vaught už viděl, jak během osmi minut jde do háje celý svět.

„Provedu brífink se svými lidmi a připravím je na akci,“ odpověděl. Jeho matka pocházela ze státu Jalisco*, takže měl v Mexiku příbuzné a od dětství byl zvyklý běžně hovořit oběma jazyky. Díky tomu si mohl s vyslancem okamžitě porozumět. „Tak si říkám, o co je chce požádat dneska – o zřízení naší letecké základny přímo tady v *Distrito Federal*?“

Louis se s uchechtnutím odvrátil. „Nejpřímější trasa vede po *Avenida Reforma*. A postarám se o to, aby v senátní budově byla přijata patřičná opatření. Dejte mi vědět, jestli budete ještě něco potřebovat.“

Vaught shromáždil devět ostatních agentů svého týmu na parkovišti za ambasádou. Všichni byli pečlivě vybraní, do jednoho bývalí operativci zvláštních jednotek. Všichni měli za sebou dlouhé operační turnusy. „Chlapi, má se to takhle. Downlyové se včera podařilo dožrat mexickou delegaci, takže se Mexičani chtějí dneska sejít v Xicoténcatlu pár mil odsud.“ Jméno se vyslovovalo shēko-ten-katl. „To je budova, ve který zasedá mexický senát, pro ty z vás, kteří neumí *habla*.“ Ostatní se zasmáli. „Posílají obvyklou eskortu, takže by jízda neměla trvat dýl než osm minut, ale po celou tu dobu po vás vyžaduju maximální ostražitost. Jasný?“

V odpověď se ozvala řada „Rozumím a provedu!“ a „Aye-aye!“, podle toho, u které složky ozbrojených sil dotyčný agent dříve sloužil. Poté se všichni rozešli, aby připravili vozidla – tři černá SUV Chevy s neprůstřelnými skly a dveřmi.

Vaught si vzal stranou své číslo dvě, černocho jménem Uriah Heen, také bývalého příslušníka zelených baretů. „Do čelního vozidla posílám Sellerse se třemi chlapy. Jackson a já budeme v prostředním voze s Downlyovou, dvěma jejími asistenty a vyslancem Louisem. Ty budeš vzadu se zbylými třemi lidmi, ale dohlídni, aby za volantem byl Bogart. Chci, aby nás zezadu kryl někdo, kdo umí pořádně řídit. Jasný?“

Uriah přikývl. „Jasný. Jak se to Downlyový povedlo?“

* Mexický stát ležící na pobřeží Tichého oceánu západně od Ciudad de México. Pozn. překl.

Vaught vyplivl tabákové sliny na beton, už se jich napolykal dost. „Navrhla, aby zde mohly v boji proti kartelům volně operovat americký týmy zvláštních jednotek. Řekl bych, že se to tam vyjímal jako prdnutí při křtu.“

Uriah se uchechtl a poškrábal se na zátylku vyholené hlavy. „Co asi musela udělat, aby ji jmenovali na tohle místo?“ Alice Downlyová byla velice vzdělaná bruneta s fotogenickou tváří a nakažlivým úsměvem, ale ve washingtonských společenských kruzích nebyla právě proslulá diplomatickými schopnostmi. Její nominace do tohoto úřadu tudíž překvapila nejednoho ze zasvěcenců.

Na Vaughtově tváři se objevil napjatý výraz. „Ať se nic nesemele, dokud budeme venku.“

„Rozumím.“ Uriah zvažněl. „Všem to připomenu.“

O HODINU POZDĚJI americká delegace nastoupila do vozidel a vydala se na cestu. Kolonu vedl čtyřdveřový pick-up mexické federální policie se čtyřčlennou osádkou, další vůz kolonu uzavíral a dvě dvojice motocyklistů popojížděly mezi semaforem a staraly se, aby civilní doprava nemohla kolonu rozdělit. Příslušníci DSS měli na sobě volně střižené khaki kalhoty, černé bundy, baseballové čepice, vysoké boty a na očích tmavé brýle. Každý nesl ve skrytém závěsníku pistoli Phase-5 Tactical CQC a vedle toho i záložní zbraň, Glock 21. Pistole CQC (pro boj na krátkou vzdálenost) byla v zásadě zkrácená karabina M4 s devatenáct centimetrů dlouhou hlavní a ráží 5,56 mm. Měla odstraněnou pažbu, takže se zdálo, jako kdyby zbraň končila násadou od koštěte, která byla vypolstrována, takže se zbraň dala dobře zapřít do ramene. Pistole CQC měla zásobník na třicet nábojů a každý z členů ochranky měl u sebe čtyři rezervní zásobníky, upevněné páskou Velcro k neprůstřelné vestě, vyztužené vpředu i vzadu dvanáctipalcovými keramickými panely.

Kolona opustila areál vyslanectví a zamířila doprava. Jela k jihozápadu, nakrátko najela na velký kruhový objezd, opět odbočila doprava a pustila se k západu. Po dalším odbočení doprava na konci bloku urazila

asi čtyři stovky metrů k severu, pak následovalo další odbočení doprava a jízda kolem dvou domovních bloků. Konečně kolona odbočila doleva, objela další velký kruhový objezd, sjela z něj k severu a ocitla se na hlavní třídě, procházející Ciudad de México. Policisté na motocyklech svou práci dobře znali a běžnou dopravu oddělovali od kolony se stejnou lehkostí, s jakou honáci ovládají stádo hovězího dobytka. Kolona se díky tomu ani na chvíli nezastavila.

Vaught jel na sedadle spolujezdce v prostředním vozidle, za volantem seděl Jackson, bývalý příslušník Navy SEAL, vzadu byli čtyři diplomaté. „Do hajzlu,“ zamumlal Vaught, když uviděl, že motocyklisté odbočují doprava na úzkou jednosměrnou vozovku, „navádějí nás na boční silnici.“ Boční silnice byla od hlavní třídy oddělena vyvýšeným dělicím pásem, lemovaným stromy, lavičkami a betonovými sloupy. Jejím účelem bylo umožnit vozidlům, která nejela po celé délce třídy, odbočit doprava, aniž by narušila plynulost provozu na hlavním tahu. Vaught boční silnici pro jízdy s diplomaty používal nerad, protože na ní byla kolona prakticky bez možnosti úniku sevřena mezi dělicím pásem nalevo a zástavbou napravo.

Aktivoval mikrofon a promluvil do rádiové sítě. „Dávejte pozor, lidi. Asi půl míle to teď bude těsný.“ Letmo pohlédl doleva na autobus městské dopravy, který míjel kolonu na opačné straně dělicího pásu, a vyděšené oči cestujících ho upozornily, že něco není v pořádku. Chlupy na krku se mu zježily, když na okamžik zahlédl postavu v černé lyžařské masce. Přehodil paži přes sedadlo. „Všichni dolů!“ vykřikl. „Útočí na nás!“

Vyslanec Louis chytil ředitelku Downlyovou a stáhl ji na podlahu vozu. Za nimi sedící tajemníci Downlyové, muž a žena, se přikrčili. Žena zamumlala: „Ach, můj bože!“

Ve stejné chvíli, kdy Vaught šťekal do mikrofonu rozkazy, se náhle stočil velký zeleno-žlutý autobus směrem k nim, přehnal se přes dělicí pás, smetl lavičku plnou lidí, narazil do policejního auta v čele kolony a nahnul je před sebou do výlohy obchodu. Odkudsi přilétl raketový

granát a zasáhl čelní vozidlo diplomatické ochranky do dveří řidiče. Následná strašlivá exploze na místě zabila všechny čtyři agenty.

„Všichni ven!“

Vaught vyskočil ven ještě dříve, než Jackson stačil vozidlo zastavit. Trhnutím otevřel zadní dveře a Louise vytáhl za límec ven. Poté znovu sáhl dovnitř, popadl Downlyovou za paži a dostal ji ven tak rychle, že ani neměla čas dát nohy pod sebe. Upadla na dlažbu ve stejné chvíli, kdy po zásahu do řidičových dveří explodovala další pancéřovka. Výbuch Vaughta odhodil na záda. Auto se změnilo v ohnivou kouli. Tajemník Downlyové se s hořícím oblečením a zakrváceným obličejem dokázal dostat ven, ale tajemnice zůstala uvnitř a již ji pohltily plameny. Z Jacksona zbyly pouze pahýly nohou na pedálech.

Vaught byl během vteřiny opět na nohách a jeho mysl s počítačovou rychlostí zpracovávala situaci. Téměř jako ve zpomaleném filmu registroval, jak čtyři agenti diplomatické ochranky ze zadního vozidla spěšně vystupují ze dveří na pravé straně auta. Další pancéřovka zasáhla neopancéřovaný automobil federální policie na konci kolony a následná exploze palivové nádrže vůz roztrhala na kusy. Muži uvnitř nestačili uniknout a do jednoho zahynuli.

Vaught instinktivně sledoval stopu kondenzačních par na dráze letu střely. Zvedl zbraň, zaklekl vedle hořícího SUV a zahájil palbu na tři muže, kryjící se poblíž bílé dodávky, zaparkované za sedmi dopravními pruhy na opačné straně třídy. Granátník, pokropený dávkou od rozkroku nahoru, šel k zemi a oba jeho společníci zahájili palbu z kalašnikovů.

Vaught se překulil za hořící vozidlo a současně dorazil Uriah se zbylými třemi agenty, aby poskytl krycí palbu. Tu se ve předu, v místě, kde autobus narazil do čelního vozidla, ozvala další palba. Ze zadní části autobusu vylezlo pět maskovaných střelců a zahájilo divokou palbu od boku. Všude křičeli lidé, utíkající všemi směry, aby se ukryli. Vaught byl zasažen do neprůstřelné vesty a do horní části levé paže. Věděl, že své diplomatické chráněnce musí dostat pryč z ulice, na to ale nezbýval

čas. Ostatně, i kdyby zbýval, nebylo kam se uchýlit. Byla to smrtící palba z bezprostřední blízkosti.

V uších mu zvonilo. Uriah zalehl vedle něj a společně poslali k zemi dva střelce.

„Nabít!“ Vaught vyhodil prázdný zásobník a zpod bundy vytáhl plný. Uriah odhodil prázdnou zbraň, vytáhl Glock 21 a obrátil ji proti dvěma zbývajícím střelcům. K zemi šel další, ale ne dříve než Uriaha zasáhla do prsního panelu střela z kalašnikova a odhodila ho na záda.

Vaught znovu zahájil palbu z pistole CQC a skosil oba zbývající muže, kteří se právě snažili nabít. Uriah se opět zvedl na nohy a pomáhal zbývajícím členům ochranky krýt diplomaty. Ale výlohy obchodů byly kryty zamčenými roletami, takže nebylo kde se skrýt. Hořící vozidla skýtal a jistý kryt, hrozilo ale nebezpečí dalších výbuchů.

Kolem se přehnali tři maskovaní motocyklisté a pokropili je devítimilimetrovými střelami ze samopalů Uzi. Jeden z agentů padl k zemi mrtvý s kulkou v mozku. Další byl zasažen do nohou. Tajemník Downlyové se zhroutil na chodník s prostřelenými játry a slezinou. Vykrvácel během několika okamžiků.

Downlyová se rozječela, padla vedle něj na kolena a hlavu si kryla rukama. Motorky se na nyní prázdné ulici obrátily, znovu se přehnaly kolem nich a pokropily je palbou, kterou muži z ochranky opětovali. K zemi se zhroutil vyslanec Louis a další z agentů DSS. Vaught vyběhl do otevřeného prostoru, pečlivě zamířil na posledního jezdce, ujíždějícího pryč, stiskl spoušť a posledním nábojem v zásobníku ho srazil z motorky.

Náhle se opět objevili čtyři policisté na motocyklech a přehnali se kolem v patách za dvěma prchajícími motorkáři.

„Co to, kurva, ti poldové dělají?“ zařval Uriah. „Potřebujeme je tady!“

„Je to celý v hajzlu!“ Vaught, vracející se do krytu, vyměnil zásobník. „Je to léčka, do prdele! Pomoz Bogartovi zvednout Downlyovou a já se zatím podívám na Claye. Musíme odtud vypadnout!“

„Kam?“

„Kdekoliv to bude lepší než tady!“

Bogart se ve skutečnosti jmenoval Stevens, byl ale Humphreyi Bogartovi hodně podobný. Teď ale pro něj nebylo lehké zvednout Downlyovou jen jednou rukou – druhou potřeboval mít kvůli střelbě volnou. Drogová carevna byla zcela paralyzovaná, nohy ji odmítaly nést a s rukama přitisknutýma k uším hystericky ječela. Uriah ji popadl za druhou paži a společně ji zvedli na nohy.

Vaught si dřepel vedle agenta Claye, zasaženého do nohou. „Můžeš se pohnout?“

Clay zavrtěl hlavou, svíral ale zbraně a očima přejížděl okolí. Krvácel z obou stehem a kolena. „To koleno mě neunese. Jsme tady v pěkném loji, Chanci. Proč mají všechny ty zkurvený obchody v úterý stažený rolety?“

Vaught konstatoval zřejmě. „Abysme se nemohli dostat pryč z ulice.“ Vstal a zvedl Claye na lehčeji zraněnou nohu. Nyní bylo už i poslední SUV zcela pohlceno plameny, stálo příliš blízko ostatních hořících vozidel. „Obejdeme autobus a půjdeme dál po ulici, dokud nenajdeme nějakou otevřenou budovu. Každou chvíli by už měly být slyšet sirény.“

„Proč je neslyšíme už teď?“

„Čekají, až se jim shromáždí dost sil na to, aby zvládli všechno, co je podle nich tady může čekat.“

Přesně v tom okamžiku Clayovo tělo explodovalo a pokropilo Vaughta krví a vnitřnostmi. Vaught mimoděk ukročil dozadu, zatímco se ulicí odrazil zvuk výstřelu, který připomínal ránu z děla.

„Do hajzlu! To je barrett! Všichni k zemi!“

Bogart zaváhal jen zlomek vteřiny a již ho zasáhl pŕľpalcový projektil přilétající rychlostí přes 850 metrů za vteřinu. Utrhl mu levou paži a rameno a rotující je vymrštil do vzduchu. Zhroutil se na beton a jeho oči, z nichž vyprchával život, se setkaly s Vaughtovým pohledem.

* Těžká odstřelovačská a protimateriálová puška americké výroby. Ráže 12,7 mm, dostřel přes 1 800 m. Pozn. překl.

Paže a rameno dopadly vedle Downlyové. Ta zaječela hrůzou, zvedla se na nohy a v panice vyběhla na *Avenida Reforma*.

Vaught s Uriahem na sebe přes chodník pohlédli. Věděli, že pustit se za Downlyovou se rovná sebevraždě. „Zůstaň tady!“ Vaught se vymrštil a rozběhl se za ní. Když Downlyová explodovala v pase, byl už téměř v polovině třídy. Zdálo se, jako by se její vnitřnosti rozlétly všemi směry. Obě části těla, držené pohromadě pouze páteří, dopadly v spletené mase na dlažbu.

Vaught naprosto selhal. Diplomaty, za které nesl odpovědnost, nedokázal ochránit a navíc přitom ztratil téměř celý tým. Sice to nezavinila jeho chyba, přesto však odpovědnost padala na jeho hlavu a Vaught to věděl.

Do mysli si vtiskl obraz stopy kondenzační páry za střelou – ta ranní vzduch prořezala rychleji, než se jí mikroskopické vodní molekuly stačily dostat z cesty, a tak nyní znal ostřelovačovu polohu. Aniž se zastavil, zpozoroval opuštěný taxík a sprintoval kolem Downlyové. Věděl, že kdyby se obrátil, poskytl by odstřelovači jistý nehybný cíl, byť i jen na zlomek okamžiku.

Vzápětí se již kryl vedle taxíku a rádiem volal Uriahovi: „Vím, kde ten hajzl je. Střílí ze střechy té skleněné budovy na mé straně ulice, na konci bloku. Nemá tě v úhlu, tak zůstaň, kde jsi. Já jdu po něm.“

Uriah okamžitě odpověděl: „Jestli střílí z té skleněné budovy, tak nemá v úhlu ani tebe. Tak se jen drž mimo dohled a přenech to místním poldům!“

Dále na třídě už byly slyšet sirény.

„Jdu po něm!“ trval na svém Vaught. „Ty zůstaň naživu a řekni našim lidem, co se stalo. Nedovol, aby tě Mexičani vyslyšali, aniž by u toho byl někdo z naší ambasády.“ Zkontroloval zbraň, naskočil do taxíku a rozjel se ve stejné chvíli, kdy se z druhé strany po třídě přihnál tucet vozidel mexické federální policie.

2

CIUDAD DE MÉXICO, MEXIKO

10.20 HODIN

SKVÍLENÍM PNEUMATIK VAUGHT VE ZREKVÍROVANÉM taxíku rychle objel roh a kolem dalšího půlrohu se přehnal na plný plyn. Poté prudce dupl na brzdou, vylétl z auta a stáhl ze sebe bundu. Neopomněl se však ujistit, že mu kolem krku stále visí identifikační odznak DSS. Na konci bloku stál v hloučku asi půltucet zvědavých čumilů. Když se jich španělsky zeptal, jestli z té skleněné budovy někdo vyšel ven, zacouvali za roh.

Znuděně vyhlízející stařík, sedící na schodech a kouřící cigaretu, ukázal nahoru a řekl: „*Francotirador*.“ Odstřelovač.

Až nyní si Vaught všiml, že budova je ještě ve stavbě a dolní podlaží jsou obalena silnou plastickou plachtou, aby se dovnitř nedostali nezvaní návštěvníci. Našel si cestu dovnitř a pustil se nahoru po schodech. Věděl,

že musí zdolat dvanáct podlaží. Když se dostal do desátého, uslyšel, jak se ve dvanáctém podlaží s klapnutím otevřely nějaké dveře. Poté zaslechl rychle sestupující hlasy a klepání zbraní o ocelové zábradlí. Nahlédl mezi schodiště a čtyři rychle sestupující stínové postavy.

Vzápětí na odpočívadlo přímo před ním dorazili dva maskovaní muži. Okamžitě je pokropil dávkou a bílou, čerstvě vymalovanou zeď pokryl stopami kulek a temně rudou krví. Někdo po něm shora vystřelil a minul, i když Vaught ucítil, jak se mu do holení zakusují úlomky zdiva od odražených střel. Rychle se stáhl z dohledu a vypálil nahoru dávku. Venku kvílely sirény a po schodech dole rychle vystupovali nějakí muži. Ti nahore se dali na ústup zpět ke střeše a Vaught se vydal za nimi.

Kopancem otevřel dveře na střechu a v očekávání spršky střel, která ale nepřišla, ustoupil stranou. Na okamžik vyhlédl a spatřil dvě postavy, otevírající další dveře na opačné straně střechy, asi třicet metrů od něj. Jedna z nich, nesoucí pušku barrett, ve dveřích zmizela. Druhého muže Vaught složil vteřinu předtím, než do nich stačil vklouznout i on. Poté se rozběhl přes střechu. Ale dříve než mohl překonat celou vzdálenost, se už na střechu za ním hrnuli federální policisté křičící „*Alto! Alto!*“ Stát.

Vaught věděl, že by ho bez váhání zastřelili, a tak se zastavil, ruce dal nad hlavu a se zbraní v závěsníku se otočil. Jeho odznak Diplomatické bezpečností služby se leskl na slunci. „*El francotirador se escapa!*“ zvolal. „*Por ahí, amigos! Por las escaleras!*“ Odstřelovač utíká pryč! Táhle! Po schodech!“

Obklopilo ho sedm federálních policistů s tvrdým pohledem, mířili na něj karabinami M4 a křičeli na něj, aby si klekl na kolena. Zdálo se, že neslyšeli, co volal. Vaught to opakoval, ale někdo ho zezadu poslal dolů k zemi kopancem pod koleno. Poté ho srazili obličejem k zemi a spoutali mu ruce za zády.

„Jste hlouš!“ hulákal španělsky. „Ten odstřelovač utíká pryč!“

Jeden z federálních policistů mu zezadu přišlápl krk botou s gumovou podrážkou a sonorním hlasem nařídil: „*Cállate.*“ Drž hubu.

Odebrali mu zbraň i vysílačku a pak ho zvedli na nohy. Vyplivl zbytek tabáku, který měl za rtem a pohlédl na kapitána, který mu předtím

šlápl na krk. Na jmenovce, kterou měl na náprsní kapse, stálo „Espinosa“. Byl vysoký a svalnatý, s černým knírem a vystoupělými obsidiánovými očima.

„Řekněte mi, že jste nechal nějaký lidi hlídat schodiště, kapitáne. Řekněte mi, že toho čubčího syna nenecháte utéct.“

Kapitán trhl hlavou směrem ke vchodu a svým lidem nařídil, aby Vaughta odvedli dolů.

„Co se to, kurva, děje!“ dožadoval se Vaught. „To naši lidi jsou tam dole mrtví! A vy toho bastarda necháváte utéct!“

Dole Vaughta nacpali do neoznačeného auta s černými kouřovými skly. Dal zápěstí dolů a nohy podstrčil pod pouty, aby ruce dostal před sebe. Pak seděl a sledoval, jak kapitán rozmlouvá se dvěma detektivy v civilu. Ti nakonec přikývli a nastoupili do auta.

Vaught se jich španělsky zeptal, jestli odstřelovače chytili.

Muž na místě spolujezdce ho ujistil: „Všechno je pod kontrolou. Nemějte obavy.“

„Potřebuju mluvit s našimi lidmi. Okamžitě.“

„Nejdříve pojedete k našim lidem.“

„Ne, tak to nechodí! Mám diplomatickou imunitu. Musíte mě odvézt přímo na naše vyslanectví. Jste federální nebo městští policisté?“

„*La inmunidad diplomática*,“ opakoval po něm spolujezdec řidiči a oba se rozesmáli.

Vaught se s povzdechem posadil a anglicky zamumlal: „Jděte oba do hajzlu.“

Než minuli několik bloků, bylo zřejmé, že se nevrací zpět do *Distrito Federal*, ale pokračují po trase, která je od něj odvádí stále dál a dál.

„Kam jedeme?“

Když ho ignorovali, Vaught se přes sedadlo vrhl dopředu, aby se zmocnil volantu v naději, že auto nabourá. Ale muž na místě spolujezdce byl připravený. Vrazil mu do krku výkonný paralyzér a dával mu jeden elektrický šok za druhým, dokud se Vaught, prakticky paralyzovaný, nezhroutil na podlahu vozu.

„*Cabron!*“ zaklel spolujezdec, odhodil paralyzér na palubní desku a upravil si kravatu. Bastard.

O deset minut později dva další muži vytáhli Vaughta z auta a odvedli ho do jakési budovy na konci jedné uličky. Nebylo pochyb, že je v rukách drogových kartelů a že mu pravděpodobně už nezbyvá mnoho života. V duchu se rozhodl, že při nejbližší příležitosti pošle alespoň jednoho z těch parchantů na onen svět, ale se spoutanýma rukama to neměla být zrovna jednoduchá věc.

Hodili ho na zatuchlou pohovku páchnoucí po kočičí moči. Objevil se další chlap se stejným paralyzérem, vrazil mu jej do břicha a uštědřil mu dalších pět šoků. Vaught se neubráníl zaječení, svaly se mu nekontrolovatelně stahovaly v křečích a nakonec jeho močový měchýř vypustil svůj obsah.

Kolem stojící muži se rozchechtali.

„Nechte toho, kurva!“ nařídil někdo anglicky. V místnosti se náhle rozhostilo ticho.

Vaught pootevřel oči. Škvírou mezi očními víčky zahlédl bělocha, oblečeného v džínách a tričku olivové barvy. Stál ve dveřích a v ruce držel odstřelovačskou pušku Barrett. Měl nakrátko ostříhané vlasy barvy písku, nelítostné modré oči a vystupující biceps na levé ruce zdobilo tetování výsadkových rangerů. Silně akcentovanou španělštinou zabručel nějaké rozkazy a poté zmizel na chodbě. S sebou odnášel zbraň, která Alici Downlyovou rozstřelila na dvě poloviny.

Někdo Vaughtovi odebral odznak, neprůstřednou vestu a boty, takže zůstal jen v ponožkách. Připadal si jako idiot, že se nechal chytit živý, ale co měl asi dělat? Postřílet hromadu poldů na střeše domu uprostřed mexického hlavního města? Smutná realita byla taková, že se do této podělané situace dostal sám, když překročil svou pravomoc, takže vinu nemohl dávat nikomu než sobě. Prostě se z toho bude muset nějak dostat vlastními silami – nebo tu zatracenou kulku přijmout jako chlap.

Zničehonic dostal další elektrický šok a někdo ho z pohovky shodil na podlahu. Jednu ruku mu z pout uvolnili na tak dlouho, aby ho

mohli převálet na břicho a znovu mu spoutat ruce za zády. Tenhle gang rozhodně neponechával nic náhodě a Vaught viděl, že se jeho naděje na smrt v boji rychle rozplývá.

Paralyzér dává člověku pořádně zabrat, elektrický šok nutí svaly odvádět během mimořádně krátké doby ohromné množství práce, přičemž se krevní cukr mění na kyselinu mléčnou a oběť se tak v řádu vteřin zcela vyčerpá. Vaught se už teď cítil, jako kdyby měl za sebou desetikolový zápas se šampionem těžké váhy, a to si byl naprosto jistý, že s tím zatraceným paralyzérem nepřišel do kontaktu naposledy.

Po pravdě neměl mnoho lidí, kterým by měl říci sbohem. Vyrostl v rodině námořních pěšáků, takže vyrůstal na různých místech po celém světě a neměl tedy nikoho, koho by většina lidí označila za blízké přátele. Byl nejmladší ze tří bratrů (oba starší bratři sloužili u mariňáků) a jeho otec, seržant námořní pěchoty, ho pojmenoval po stroji Chance Vought F4-U Corsair, na kterém jeho dědeček z otcovy strany – pro změnu další námořní pěšák – létal v korejské válce.

Vaught byl odhodlaný uniknout ze stínu starších sourozenců, a tak se rozhodl porušit rodinnou tradici služby u sboru námořní pěchoty a dát se k armádě – měsíc po bin Ládinových útociích – přičemž odvážně deklaroval záměr stát se příslušníkem zelených baretů.

Brzy zjistil, že je rozený vůdce. Do měsíce poté, co poprvé okusil boj, byl povýšen na seržanta zbraňového specialistu u 5. skupiny zvláštních jednotek ve Fort Campbellu v Kentucky. Během následujících osmi let služby u ODA (Operační odřad A či A-Team) absolvoval několik operačních turnusů v Iráku i Afghánistánu.

A teď tu ležel, obličej přimáčknutý na špinavý beton a z úst mu vytékaly sliny na podlahu. Na chodbě najednou nastal neklid a rozpoutala se ohnivá diskuse. Někdo se rozčiloval nad nepředstavitelnou hloupostí, se kterou do tohoto domu dopravili agenta americké Diplomatické bezpečnostní služby.

„Hele, já odtud rád vypadnu,“ zamumlal anglicky a nedokázal si odpustit sarkastické uchechtnutí.

Jeden z mužů stojících nad ním ho kopl do zadku. „*Cállate, cabrón.*“

Vaught se raději odmlčel. Obával se, že by z něj další elektrický šok mohl vysát poslední zbytek sil. Už tak si nebyl jistý, jestli se bez pomoci vůbec dokáže postavit, o boji ani nemluvě.

Tu do místnosti vstoupil zamračený senátor Lazaro Serrano – vedoucí mexické delegace na jednání o boji proti obchodu s drogami. Skvělejší vrchol dne si Vaught opravdu nedokázal představit. Jen s obtížemi potlačil ironický smích.

„*Buenos días, Señor Serrano. Gusto en verle.*“ Dobrý den, pane Serrano. Rád vás vidím.

Serrano mu neodpověděl. Obrátil se a začal dávat kázání veliteli skupiny, vychrtlému chlapovi s kalašnikovem přes rameno. „Proč jste mu aspoň nenatáhli pytel přes hlavu, ty blbče? Teď viděl můj obličej a my ho budeme *muset* zabít, do prdele! Jste zatracení pitomci – všichni!“ Udeřil muže do hlavy a rychle vyšel z místnosti, přičemž vztekle zasyčel přes rameno: „Zbavte se ho!“

Na kohosi houkl, aby ho doprovodil, a pak se s bouchnutím zavřely nějaké těžké dveře.

Ležící Vaught očekával, že se znovu objeví odstřelovač, to se ale nestalo. Muži minutu nebo dvě zmateně přecházeli po místnosti a dohadovali se, kdo Američana zabije. Náhle se spustila strašlivá palba z automatické zbraně. Kolem se k zemi hroutila těla a Vaught zavřel oči v očekávání kulky.

O beton zarachotil prázdný zásobník. Vaught zvedl hlavu a pohlédl přímo do křivého úsměvu jednoho z příslušníků kartelu, který právě do svého kalašnikova zasouval plný zásobník a natahoval závěr.

„Dokážete si sednout?“ zeptal se španělsky.

„Zkusím to.“ Vaught se překulil na záda a s jistým úsilím se dokázal sám posadit.

Prostřílené tělo vychrtlého vůdce gangu leželo s rozhozenýma rukama na podlaze na opačné straně místnosti. Nyní se z něj ozval

chroptivý zvuk, jak se začal dusit vlastní krví. Muž do něj vpálil další kulku a nadobro jej tak umlčel.

Poté si dřepł za Vaughta a zasunul klíč do pout.

„Jsem Mendoza,“ řekl. „Tajný agent PFM.“ PFM (*Policía Federal Ministerial*) byla mexická federální policejní agentura zřízená v roce 2009 k boji s korupcí a organizovaným zločinem. Do jisté míry byla vybudována podle vzoru FBI.

Sedící Vaught si třel zápěstí zhmožděná želízky. „Kde jste byl, když byli moji lidi zmasakrováni na ulici?“

Mendoza pokrčil rameny. „O plánovaném útoku jsem se dozvěděl jen několik minut předtím, než k němu došlo. V té době jsem už nemohl poslat varování, aniž bych se nechal zabít. I tak se obávám, že tím, že jsem vám zachránil život, jsem PFM způsobil spoustu obtíží. Pravděpodobně dostanu vynadáno za to, že jsem ty lidi nenechal, aby vás zabili. Trvalo mi osmnáct měsíců, než jsem se propracoval takhle hluboko do kartelů. A teď je celá ta doba úplně promarněná. Po tom, co jsem udělal, si nemůžu dovolit vrátit se k nim jako jediný, kdo přežil. Zabili by mě – ať už by mi věřili nebo ne. Už jen proto, aby měli absolutní jistotu.“

„To, to je mi tedy opravdu líto,“ řekl Vaught.

„To by tedy mělo, *cabrón*.“ Mendoza mu pomohl vstát. „Udělal jste pěknou pitomost. V Mexiku nemáte právo pronásledovat zločince. Vaším úkolem je chránit vaše lidi, nic víc.“

Vaught se mírně zapotácel, a tak ho Mendoza dovedl k židli a z kapsy vytáhl telefon. „Musím zavolat svým nadřízeným, aby mi řekli, co s vámi dělat.“

„Potřebuju se dostat na naši ambasádu. S tím mi můžete pomoci.“

Mendoza zamával prstem. „Vaše vyslanectví je už obklíčené mexickými bezpečnostními složkami. Lazaro Serrano si teď myslí, že jste mrtvý. Možná bude nejlepší, když to tak zůstane.“

„Hele, podívejte,“ řekl Vaught. „Mí lidi se potřebují co nejdřív dozvědět o tom odstřelovači. Je to Američan, s výcvikem zvláštních jednotek. Co o něm víte?“

„Téměř nic. Je to někdo, koho kartely přivedly speciálně pro tenhle atentát. Dodneška jsem o něm nic nevěděl, ale slyšel jsem, jak někdo říkal, že pro kartely už nějakou dobu pracuje.“

„Kdo to řekl?“

Mendoza ukázal na mrtvolu muže, kterého těsně předtím zastřelil. „On.“

Po napjatém telefonátu se svým velitelem Mendoza zastrčil telefon zpět do kapsy. „Jak se dalo čekat, moji nadřízení se zlobí, že jsem ty lidi nenechal, aby vás zabili. Říkali, že jste si o to koledoval. Moje tajná operace je teď kvůli vám provalená a ohrožení mohou být i ostatní agenti. Můj velitel dal jasně na srozuměnou, že se za žádných okolností nesmíte vrátit na svou ambasádu. DFM vás teď využije k přípravě obvinění proti Serranovi. To mě udrží mimo obraz a ochrání mou identitu – což též pomůže ochránit naše ostatní tajné agenty v kartelech.“

„Je mi líto,“ prohlásil Vaught a sklonil pohled, „já ale nepracuju pro PFM. Pracuju pro DSS. Mám diplomatickou imunitu a vrátím se na naši ambasádu, zatraceně.“

Mendoza vytáhl z bundy paralyzér a položil jej na stůl. „Nerad bych jej znovu použil, ale když budu muset, tak to udělám.“

„Znovu?“

Mendoza ho opět obdařil svým křivým úsměvem.

„Kvůli vám jsem se pochcal!“

„Musel jsem se nějak postarat o to, že neuděláte nějakou pitomost, než stačím vymyslet způsob, jak zachránit vaši bezcennou kůži.“

„Tak co teď budeme dělat, kurva? V paži mám kulku a brzy s ní bude potřeba něco udělat.“

„Právě teď PFM žádá CIA o souhlas s vaším využitím.“

„Ale já nepracuju ani pro *zkurvenou* CIA!“ vybuchl Vaught anglicky.

Mendoza měl protáhlý obličej s ostře řezanými rysy, huňaté obočí a vystupující ohryzek. „Brzy uvidíme, pro koho pracujete, můj příteli.“

„Do hajzlu!“ ulevil si Vaught, opět anglicky, a na chabých nohách se zvedl od stolu. Mendoza zvedl paralyzér a šokem zasazeným do stehna ho poslal na podlahu.

Vaught se chytil za nohu. „Au, ty zkurvenej parchante!“

Na židli sedící Mendoza se chechtal z plných plic. „Vděčíš mi za život, můj příteli. Takže teď hezky počkáme, dokud si mí nadřícení nepromluví se CIA.“

„Zasranej bastarde,“ zamumlal Vaught, z kapsy vylovil plechovku tabáku a špetku si jej vložil za dolní ret. „Jen počkej!“

3

LYŽAŘSKÉ STŘEDISKO MALBUN, LICHTENŠTEJNSKO

16.10 HODIN

GIL SHANNON, OBLEČENÝ DO BÍLÉ MASKOVACÍ PARKY, ležel dobře ukrytý v háji vzrostlých borovic zhruba v polovině jedné z nejobtížnějších sjezdovek nad vesnicí Malbun. Odstřelovačskou pušku Remington modular ráže .308 měl pevně zapřenou do ramene a hleděl na cíl – muže oblečeného ve žluté lyžařské bundě a zelených kalhotách. Muž a jeho plavovlasá snoubenka byli obklopeni pěti osobními strážci. Muž je všechny vzal na okraj sjezdovky ke krátkému odpočinku. Před chvílí začalo hustě sněžit a vzhledem k tomu, že již bylo pozdní odpoledne, Gil věděl, že to bude jejich poslední jízda. Pokud teď nevystřelí, bude to znamenat další noc strávenou v malbunském hotelu.

Lichtenštejnsko, malá zemička zabírající pouhých 160 čtverečních kilometrů, sevřených mezi Švýcarskem a Rakouskem, bylo jediným státem, který celý ležel v Alpách. Gil, cestující na kanadský pas, strávil poslední tři dny sledováním Sabastiana Blickensderfera, dvaadvacetiletého švýcarského bankéře, který tu byl na dovolené se svou nastávající ženou.

Ředitel CIA Robert Pope vybral Blickensderfera k likvidaci kvůli jeho finančním vazbám na islamistickou teroristickou organizaci al-Káida na Arabském poloostrově (AQAP). O tom, že Blickensderfer pere peníze, CIA dobře věděla. Avšak americká a britská vláda ho považovaly za nedotknutelného s ohledem na jeho těsné finanční a rodinné vazby k švýcarské vládě, která jeho pochybné obchody považovala za nevýznamné – kdyby peníze pro AQAP nepral Blickensderfer, dělal by to někdo jiný a takto mohl dotyčný milionář alespoň poskytovat užitečné informace o aktivitách jistých islámských duchovních. To stačilo, aby se západní zpravodajské služby, jako CIA a MI6, zdržely příliš hlásitých stížností.

V evropských i jiných zemích ale působilo stále více zbohatlíků Blickensderferova ražení a Pope si byl vědom významu role, kterou sehrávají. Uvědomoval si také, že pokud začnou umírat, ostatní si toho všimnou a budou se muset dvakrát rozmyslet, než se do obchodů s islámskými fundamentalisty pustí. Svět nyní fungoval tak, že pro vládnoucí elitu platila jedna pravidla a pro zbývajících devětadevadesát procent lidí druhá. Popeovi se takové pokrytectví a dvojí metr hnusily a jeho cílem bylo toto nebezpečné paradigma změnit.

Gilovým úkolem bylo zlikvidovat každého, na koho Pope ukáže. Momentálně byl takovou osobou Sabastian Blickensderfer. Gil si přečetl spis zkorumpovaného bankéře a souhlasil s tím, že je třeba ho odstranit. Podle Gila to byly velice jednoduché počty – Blickensderfer AQAP usnadňoval provádění teroristických akcí. A zmíněná odnož al-Káidy byla zodpovědná za útok na americké vyslanectví v libyjském Benghází v roce 2012. V Benghází přitom byli zabiti bývalí příslušníci SEAL.

A jestliže Sabastianu Blickensderferovi nevadilo pomáhat se zabíjením *SEALů*, pak Gilovi Shannonovi nebude ani v nejmenším proti srsti zabít Sabastiana Blickensderfera.

Gil samozřejmě věděl, že charakter Popeových budoucích cílů nemusí být vždy tak jednoznačný, švýcarský bankéř ale představoval dobrý začátek. A pokud Pope vybere za cíl někoho, o nezbytnosti jehož odstranění nebude Gil přesvědčen, tak se prostě odmítne na akci podílet.

Optickým zaměřovačem sledoval Blickensderfera, vzdáleného asi devadesát metrů, a viděl, jak podává láhev jednomu z mužů své ochranky, který – jak se Gil přesvědčil v minulých večerech v hotelu – má pod bundou pistoli Beretta.

Po třech dnech sledování kořisti po zasněžené hoře se konečně naskytla ta pravá příležitost. Bylo úplně klidno, sníh snášejíci se před zaměřovačem padal přímo k zemi. Gil umístil nitkový kříž na Blickensderferovu prsní kost nad srdcem a začal tisknout spoušť.

Tu se Blickensderferova snoubenka nečekaně a nevysvětlitelně prudce pohnula dopředu a ocitla se v zaměřovači. Přesně v tom okamžiku, kdy spoušť mýjela bod, z něhož už nebylo návratu. Gil stačil jen trhnout hlavní – ve stejné chvíli, kdy puška vystřelila a projektil opustil téměř neslyšně tlumič a rychlostí větší než 760 metrů za vteřinu zamířil k cíli. Gil viděl, jak ženě střela prolétla těsně za zátylkem plavými vlasy, rozcuchala je a poté se deset metrů za ní neslyšně zavrtała do prachového sněhu.

Žena se roztržitě poškrábala vzadu na krku a se smíchem vytáhla hůlky ze sněhu. Vypadalo to, jako kdyby na okamžik ztratila rovnováhu a málem upadla.

Gil se překulil za borovici, z nakrátko ostríhané hlavy si stáhl bílou čepici a zhluboka úlevně vydechl. Právě málem zabil nevinnou ženu.

Ležel tam v klidném ústraní a na tváři mu tiše přistávaly velké sněhové vločky. Třel si strniště na bradě a snažil se vybavit si obličej své odloučené ženy. Ve chvíli, kdy z parky vylovil cigarety a jednu z nich si zapálil, se Montana zdála být nekonečně daleko. Věděl, že ho kvůli

vrstvě mraků Pope nemůže sledovat přes satelit, ale na tom stejně nesešlo. Gil byl na těchto neoficiálních operacích odkázán jen sám na sebe, což znamenalo, že se museli obejít bez sledování.

I když, říkal si, u Popea člověk nikdy neví.

Poté, co Blickensderferova společnost sjela dolů, Gil dokouřil cigaretu. Věděl, že je večer v hotelu opět uvidí. „Měj se dobře,“ zamumlal pro sebe a myslel přitom na krásnou ženu, která neměla ani tušení, že jí horká střela prolétla na dva palce od páteře. „A večer se dobře bav, Sabastiane. Zítřka už stejnou chybu neudělám.“

Nedopalek cigarety zastrčil do kapsy, rozebral pušku, zabalil ji a pak si svlékl oboustrannou parku, obrátil ji a znovu ji oblékl vně červenou stranou. Poté ze svého červeného batohu stáhl bílý potah a sjel dolů ze svahu oblečený a vystrojený jako příslušník malbunské horské služby.

4

ÚSTŘEDÍ CIA, LANGLEY, VIRGINIE

13.00 HODIN

CLETUS WEBB, ZÁSTUPCE ŘEDITELE CIA, VYŠEL VEN z toalety a viděl, že na něj na chodbě čeká Mark Gurich, ředitel zahraničních operací. Webb pohlédl na červenou složku v Gurichově ruce. „Předpokládám, že to je pro mne,“ řekl a přenesl se přes to, že byl odchycen u záchodu.

„Nemohl jsem vás najít,“ vysvětloval Gurich. „Dole v Mexiku se to právě pořádně podělal. Alice Downlyová a Bill Louis se stali obětí atentátu, vypadá to na akci nějakého velkého kartelu. Vyhlazený byl i skoro celý tým diplomatické ochranky. Naše ambasáda je hermeticky uzavřená – námořní pěchota, kulomety, celá ta paráda – a Mike Ortega, šéf mexické rezidentury, mě žádá o povolení vyhlásit okamžitou operační pohotovost a já si myslím, že není v mé pravomoci mu ji poskytnout.“

Webbovi na čele naskočila vráska. „Říkáte, že Downlyová je mrtvá?“ „Mexická rezidentura to potvrdila.“

„Co se, k čertu, stalo?“ Webb byl vysoký, stavěný jako basketbalový hráč, měl řídnoucí světlé vlasy a přemýšlivé modré oči.

„Mexická rezidentura tvrdí, že byla zabita odstřelovačem, ale potvrzené to zatím není.“

„Jste ředitel zahraničních operací.“ Webb si vzal složku. „Takže co má znamenat to, že nemáte pravomoc povolit operační pohotovost? A o co, k čertu, Ortega žádá? O úder dronem?“

„To zrovna ne.“ Gurich, o tři desítky čísel menší než Webb, měl tmavší rysy, hnědé oči a dozadu učesané, krátce přistřižené vlasy.

Další dvě minuty strávil Webb tím, že přímo na chodbě u toalet pročetl obsah složky.

„Pokud je mi známo,“ poznamenal Gurich, „tak se nic takového nestalo od dob studené války. Proto jsem si myslel, že bude lepší, když tomu nedám zelenou, dokud nezískám váš souhlas.“

Webb ani nevzhlédl od spisu. „Už jste mluvil s DSS?“

„Zatím ne.“

„Takže lidi z Diplomatické bezpečnostní služby neví, jestli je Vaught živý nebo mrtvý?“

„Přesně tak.“

Webb dočetl pětistránkové přísežné prohlášení a vrátil složku Gurichovi. „Dejte to Fieldsovi.“

Gurichovo obočí vylétlo vzhůru. „Není to pro něj trochu moc veřejné?“

„Dejte to Fieldsovi,“ zopakoval Webb. „Tenhle Vaught překročil své pravomoci, i když moc dobře věděl, že to nemá dělat. Má štěstí, že je vůbec naživu, zvláště když prakticky všichni, za které byl odpovědný, jsou po smrti. Dejte to Fieldsovi. S ředitelem Popem to vyřídím.“

„Co mám říct mexické rezidentuře? A DSS?“

„Ortegovi řekněte, aby byl připravený poskytnout pomoc komukoli, koho na to Fields nasadí, a DSS sdělte, že agent Vaught je nyní

v souladu s nejnovějším zněním zákona o zahraniční službě pod pravomocí CIA. Až si promluví s Popem, bude je informovat osobně. Pokud budeme Diplomatickou službu držet v obraze, nebude se kvůli tomu stavět na zadní. S ohledem na to, že Alici Downlyovou nedokázal ochránit, tohle malé dobrodružství Vaughtovi srdce generálního ředitele zahraniční služby rozhodně nezískalo.“

Jako většina agentů DSS byl i agent Vaught současně též příslušníkem zahraniční služby, která sama spadala pod ochranná křídla amerického ministerstva zahraničí. To znamenalo, že byl jak federálním agentem, tak i příslušníkem amerického diplomatického sboru. A když se americký diplomat pustí v cizím hlavním městě do pronásledování zločinců – mimo právní rámec svých diplomatických povinností – je to opravdu ideální způsob, jak americkou zahraniční službu a ministerstvo zahraniční dostat do trapné situace.

„Takže to vezmu Fieldsovi. A co pak?“

„Řekněte mu, že míček je na jeho polovině kurtu. On už bude vědět, co má dělat.“

O TŘI MINUTY POZDĚJI Gurich vešel do kanceláře Clemsona Fieldse. Na dveřích nebyla žádná jmenovka.

Od svého stolu vzhledla Nancy Proustová, Fieldsova sekretářka. „Dobrý den, pane Gurichu. Co pro vás mohu udělat?“ Byla to mateřsky vyhlížející čtyřicátnice. Tmavé vlasy měla zastřižené ve stylu *angled bob*. Nikdy se nelíčila a Gurich ji nikdy neviděl v jiném než černém oblečení. „Je u sebe?“

Zvedla telefon. „Pane Fieldsi, přišel za vámi pan Gurich.“ Zavěsila telefon. „Řekl, že máte jít hned dál, pane Gurichu.“

Gurich jí poděkoval a vstoupil do Fieldsovy vnitřní svatyně, kde našel záhadného analytika CIA (jak znělo jeho oficiální pracovní zařazení), jak si u stolu čte *Washington Post*.

Clemson Fields byl střední postavy, něco po šedesátce, na sobě měl keprové kalhoty, košili s krátkým rukávem a kravatu tlumené barvy.

Od čela do zátylku se mu táhla pleš a na nose mu seděly brýle se širokými skly a drátěnými obroučkami. Odložil noviny a vstal, aby Gurichovi potřásl rukou. „Předpokládám, že jste přišel kvůli Mexico City?“

„Už jste o tom slyšel?“

„Právě teď.“ Fields sáhl po červené složce.

„Už vám volal zástupce ředitele?“

Fields zavrtěl hlavou. „Jinou barvu než červenou mi nikdo nikdy nepřinesl.“

Gurich mu složku podal. „Webb mi řekl, abych vám vyřídil, že míček je na vaší straně kurtu.“

„Samozřejmě.“ Fields si složku vzal a se slovy „Díky, pane Gurichu“ si sedl, aby ji pročetl. Jasně to vyznělo jako výzva k odchodu.

Gurich na něm na chvíli spočinul pohledem a pak z kanceláře odešel.

O dvě minuty později Fields prohlášení dočetl, odložil je stranou a sáhl po telefonu. Vytočil číslo a čekal, až někdo telefon zvedne.

„Tady Clemson,“ řekl. „Předpokládám, že jste to už slyšel.“

„Co jsem měl slyšet?“ zeptal se muž na opačné straně.

„Alice Downlyová byla zabita při atentátu, přímo v Mexico City – před necelými dvěma hodinami.“

„Kdo je do prdele Alice Downlyová?“

5

CIUDAD DE MÉXICO, MEXIKO

14.25 HODIN

PO HOVORU S FIELDSEM DANIEL CROSSWHITE POLOŽIL telefon a vrátil se do ložnice, kde na posteli ležela jeho jedena-dvacetiletá manželka Paolina. Pouhých pár minut předtím, než zazvonil telefon, se pomilovali.

„Kdo to byl?“ zeptala se španělsky. Anglicky nemluvila.

„Dáblův mladší brácha.“ Zakroutil očima a z kraje toaletního stolku vzal krabičku camelek. „Nedívej se na mě tak. Oba jsme věděli, že dřív či později někdo z Popeových lidí zavolá. A prostě to přišlo dneska, to je celé.“

Crosswhite byl bývalý operativec Delta Force a nositel Medaile cti. Po opakovaných operačních turnusech v Afghánistánu se vrátil do Spojených států, kde začal žít lapkovským životem samozvaného strážce

pořádku, nakonec se ale nechal chytit. Před vězením ho zachránila jen intervence Roberta Popea ze CIA a příslušníka Navy SEAL Gila Shannona.

Paolina ležela v odpoledním horku na boku a hladila si rostoucí břicho, které se právě začínalo zakulacovat. Pocházela z Kuby, ale ředitel CIA Pope v její a Crosswhiteův prospěch zatahal za jisté nitky, což jim umožnilo přestěhovat se do Ciudad de México i s tříletou Paolininou dcerkou, která spala ve vedlejším pokoji.

„Koho tě Pope posílá zabít?“

Crosswhite se usmál. „Nikoho.“

Překulila se na záda a opřela se o dva polštáře. Paolina byla asi půl druhého metru vysoká, útlá, s tmavou pletí, měkkýma hnědýma očima a dlouhými kudrnatými černými vlasy. „Nevěřím mu. Pomohl nám přestěhovat se sem jen proto, aby tě využil jako zabijáka proti kartelům.“

Sedl si na kraj postele a prsty jí projížděl vlasy. „Uzavřel jsem dohodu, *corazón*.“ Srdíčko. Polaskal jí ňadro a vstal. „Musím se obléknout a jít. Pamatuješ si všechno, o čem jsme mluvili, vid?“

„Ano. Ale chci vědět, co se děje, než odejdeš.“

„Před pár hodinami některý z kartelů zabil amerického vyslance a nějakou Američanku.“ Crosswhite sebral džíny z opěradla židle. „Musím sem přivést jednoho zraněného agenta DSS, kterého nesmí vidět na ambasádě. Má kulku v paži, takže udělej v kuchyni místo. Vypadá to, že budu muset tu kulku vytáhnout a sešít ho.“

„DSS?“

„Diplomatická bezpečnostní služba.“ Zamáčkl cigaretu v popelníku stojícím na prádelníku. „Podej mi ponožky, bejby. Nevidélas mý boty?“

„Pod postelí.“

DŮM, JEHOŽ ADRESU mu Fields dal, našel Crosswhite za pomoci GPS, instalované v jeho voze Jeep Rubicon, asi deset kilometrů od svého domova. S Paolinou se usadili v příjemné čtvrti, kde žilo hodně Kanaďanů, takže nebyl nijak nápadný. Všichni jejich sousedé věděli, že Paolina je Kubánka, a tak nikdo neměl podezření, že by mohl pracovat pro

CIA. Většina předpokládala, že je americký vojenský vysloužilce žijící z penze.

Vytáhl telefon a zavolal na číslo, které mu Fields dal.

„Bueno?“ ozval se mexický hlas.

„Soy Crosswhite. Estoy aqui.“ To je Crosswhite. Jsem tady.

Otevřely se dveře a Mendoza ho mávnutím pozval dál. Crosswhite zpravidla chodil neozbrojen, protože pokud se v Mexiku někdo nechal chytit se zbraní, znamenalo to mnohaleté vězení. A tak pokud si nebyl jistý, že ho čekají opravdu velké potíže, spoléhal se raději pouze na své pěsti – smrti dával bez váhání přednost před vězením. Zamkl auto a vklouzl do domu. Pach smrti a spáleného střelného prachu ho ihned přenesl zpět do boje a okamžitě aktivoval jeho vnitřní systém. Chlupy na krku se mu zježily. Mendoza se usmál, obrátil se a chodbou ho dovedl do místnosti plné mrtvol a jednoho velice dožraného Chance Vaughta, který seděl na židli připoutaný k ocelové klice.

„Proč je spoutaný?“ zeptal se Crosswhite španělsky a pohledem přelétl mrtvé pašeráky drog. „Vaše práce?“

Mendoza přikývl.

„Jsem spoutanej, protože je to zkurvenej bastard,“ zavrčel Vaught anglicky.

Mendoza vysvětlil, že si potřeboval odskočit na záchod a nemohl se spolehnout na to, že se Vaught nepokusí o útěk. A poté bylo prostě snazší nechat stále hubatějšího Američana připoutaného železky ke dveřím.

Crosswhite na něj pohlédl. „Připravenej k odchodu, šampióně?“

„Kam?“

„Vopatřil jsem ti pokoj v Hiltonu. Tak seš připravenej nebo ne?“

Vaught sklesle vzhlédl z podlahy. „Jo, sem připravenej.“

O DEVADESÁT MINUT POZDĚJI Vaught seděl na židli u Crosswhitea v kuchyni, zkusmo pohyboval zraněnou rukou a zkoumal stehy. „Nedá se zrovna říct, že by to bylo rovný.“

„No, tohle taky zrovna není praporní obvaziště.“ Crosswhite si stáhl gumové rukavice. „A já nejsem medik.“

Sedící Paolina hleděla na Vaughta přes stůl bezvýrazným, nesouhlasným pohledem. Chtěla, aby z jejího domu odešel, věděla ale, že se ho nezavíjí, dokud – pokud vůbec – pro něj Popeův člověk nenajde nějaký jiný úkryt.

Vaught se usmál a španělsky se Paoliny zeptal, jak se jmenuje. „*Como se llama?*“

„Paolina,“ odpověděla nepříteli přátelsky. Pohlédla na Crosswhitea.

„Rád vás poznávám. Já jsem Chance. Jsem vám vděčný, že jste mě přijala do svého domu.“

„Kdyby to záleželo na mně,“ řekla a vstala od stolu, „tak byste tady nebyl.“ Pohládla Crosswhitea po paži, na níž měl stejnou jizvu, jakou bude od nynějška na téměř identickém místě nosit i Vaught. „Jdu nakoupit jídlo,“ řekla mu. „Brzy jsem zpátky.“

„Buď opatrná,“ varoval ji Crosswhite. „Jsme teď v práci.“

Přikývla a políbila ho. „Valencia si hraje ve svém pokoji.“ Poté odešla z domu.

Vaught za ní hleděl, neschopen popřít její přitažlivost. „Je Kubánka, že jo?“

Crosswhite přešel ke dřezu, aby si umyl ruce. „Jo. Jestli se jí dotkneš, zabiju tě.“

Vaught přikývl a sáhl po krabičce s tabákem. „Rozumím a provedu. A co teď?“

Crosswhite si utřel ruce a z balíčku vyklepl cigaretu. „Počkáme, až se ozve Ortega z mexické rezidentury.“

„Kdo je Ortega?“

Crosswhite si zapálil cigaretu a zapalovač zastrčil do kapsy. „Rezident CIA tady v Mexico City.“

„Takže ty pracuješ pro něj?“

Crosswhite se opřel o okachlíkovanou kuchyňskou linku. „Nikdy jsem ho neviděl.“ Přistoupil k ledničce, vytáhl z ní dvě láhve piva

a položil je na stůl. „Ortega musí počkat na instrukce od Clemsona Fieldse – který je podřízený přímo Bobu Popeovi. Řekl bych, že tě budou držet z dohledu, dokud PFM nebude potřebovat, abys svědčil proti Serranovi. Takže v podstatě...“

„Příprava Serranova obvinění může trvat měsíce!“

Crosswhite otvůrkem odzátkoval láhve. „Vítej do CIA, amigo.“

„Já nepracuju pro CIA.“ Vaught se napil piva. „A pro PFM nedělám už vůbec. Jsem agent DSS. To znamená, že...“

„K Diplomatický službě už nepatříš. Podle výkonňho rozkazu patříš k CIA – nebo přinejmenším budeš patřit během několika příštích hodin – nebo jak dlouho bude trvat, než se příslušný papíry dostanou prezidentovi na stůl. A neuděláš s tím ani prd.“

„Tak kdo je, kurva, ten Clemson Fields?“

Crosswhite se napil. „Do prdele,“ zamumlal si pro sebe. „Doufám, že si vzpomene na limetky. Fields je poslední ze starý gardy – skutečněj bastard.“

„Nerozumím.“

„Tak dobře, podívej.“ Crosswhite se posadil. „Během studený války nebyla CIA nijak omezovaná a nemusela jako dneska využívat jen personál z jednotek zvláštních služeb, jako jsou Delta Force a SEAL Team Six. Bojovali jsme s velkým zlým Sovětama, takže CIA mohla využívat vlastní kontrahenty bez oficiálních vazeb. Fields je najímal a vedle toho působil na částečněj úvazek i jako zabiják – operační zabiják.“

Vaught si znovu přihnul. „Takže děláš pro Fieldse?“

„Ne, já pracuju pro Popea. Fields už *oficiálně* ani není v CIA. Je přidělený k ATRU.“

„ATRU? O čem to sakra mluvíš?“

„Protiteroristická odvetná jednotka. Gratuluju, šampióně. Teď jsi zasvěcený do existence jednotky zvláštního určení, o níž neví ani viceprezident Spojenejch států.“

To se Vaughtovi ani za mák nelíbilo. „Kdo ti dal povolení zasvětit mě do toho?“

Crosswhite se zazubil: „Konečně začínáš klást ty pravý otázky, šampióné.“

„Jmenuju se *Chance*.“

„No jo. Ocitnul ses na palubě, protože seš momentálně pro obě strany politickou horkou bramborou. Když jsi pronásledoval toho odstřelovače, překročils svý pravomoce a navíc jsi zabil tři mexický poldy.“

Vaught položil pivo. „Já jsem žádný poldy nezabil, do prdele!“

„Ti chlapi na schodech a chlap na střeše byli všichni federálové.“

„Měli na sobě zasraný lyžařský masky a vyzbrojený byli kalašnikovama!“

„No, možná to byli křivácký federálové, pořád to ale byli federálové a to kompromituje...“

„Byli jsme pod palbou odstřelovače! Celej můj tým byl vyhlazenej!“

„Hele, já ti rozumím.“ Crosswhite se nevzrušeně posadil. „Všichni to chápou. A PFM kvůli tomu pravděpodobně dostane potají kartáč. Ale teď se z toho stala politika, šampióné, a politika přebíjí všechno. Zdiskreditoval jsi mexickou vládu a kvůli tobě se mocní lidi po obou stranách hranice dostali do špatnýho světla, takže nikdo nebude dvakrát pospíchat, aby se potěšil pohledem na tvůj obličej. Zatím nevědí, jak z toho ven, a tak je lepší nechat prozatím všechny v přesvědčení, že jsi mrtvý. A dát tě Fieldsovi je pravděpodobně nejlepší způsob, jak to zařídit. PFM hodně brzy vydá prohlášení, že společně s mrtvolami známých členů kartelů bylo nalezeno i tělo agenta americký DSS. To uklidní Serrana, takže v přesvědčení, že jsi mrtvý, poleví v ostražitosti.“

„A mezitím si bude myslet, že jsem mrtvý, i moje rodina? Ani náhodou.“

„Jsi z vojenský rodiny, šampióné.“

„*Chance*!“

„Budou to snášet dobře,“ ujistil ho Crosswhite, „a pomysli na to, jakou budou mít radost, až zjistí, že jsi pořád naživu.“

„Kdo vlastně jsi, kurva?“

„Dan Crosswhite.“

Vaught se na něj na dlouhou chvíli zahleděl. „Dan Crosswhite z *Krajního úsilí*?“

Operace Krajní úsilí byla neschválená záchranná akce, provedená odstřelovačem Navy SEAL Gilem Shannonem s cílem osvobodit pilotku jednotky Night Stalker Sandru Bruxovou, mučenou islamistickými extremisty v Pandžšírském údolí v Afghánistánu. Za svůj podíl na operaci obdrželi Crosswhite i Shannon Kongresovou medaili cti, oba však byli nakonec z ozbrojených sil vyhozeni žárlivými a rozzlobenými nadřízenými, což Crosswhitea připravilo o práci, kterou miloval.

Crosswhite se zamračil. „Jo, to jsem já.“

„Co jsem naposledy slyšel, tak jsi byl mrtvej. Měl jsi tady dole dělat nějakou tajnou práci pro FBI či co.“

Crosswhite se ušklíbl. „Podívej se na mě, šampióně.“

„*Chance*, do prdele!“

„Podívej se na mě, šampióně, jak asi bude gringo pracovat v utajení v Mexiku? Nechá si narůst knír a koupí zatracený sombrero?“

„No, můžu ti říct tohle,“ prohlásil Vaught. „Nehodlám tady sedět a čekat, až PFM připraví Serranovo obvinění, zatímco si má rodina bude myslet, že jsem mrtvej. A ještě něco – pobíhá tady odstřelovač, bejvalej americkej voják, kterej pracuje pro kartely. Je potřeba, aby toho chlapa někdo sejmul, a protože se zdá, že mám momentálně spoustu volného času...“

„Ani bys nevěděl, kde ho hledat.“

„No, na rozdíl vod tebe nepotřebuju zatracený sombrero. Vypadám jako místní a náhodou tu taky znám jednoho nebo dva lidi.“

„O tvých mexických příbuzných jsem byl informovaný. Ale nemyslím, že upozorňovat na jejich existenci kartely je dobrej nápad.“

Vaught vstal ze židle. „To už nech na mně.“

„Nemyslím si, že by ses tady měl jen tak potloukat,“ řekl Crosswhite nonšalantně a odložil pivo na kuchyňskou linku. „Věci tím jenom zhoršíš.“

„Vím, co dělám.“ Vaught se prosmykl kolem něj. „Dík za pivo a to mizerný šití, hrdino.“

Crosswhite ho nechal projít. Poté zpod bundy vytáhl paralyzér, který mu dal Mendoza, a uštědřil Vaughtovi šok do zadku. Agent s výkřikem klesl na kolena a Crosswhite pokročil vpřed, aby mu zasadil další elektrickou ránu mezi lopatky, která Vaughta poslala obličejem k zemi.

O několik vteřin později vešla Paolina, v každé ruce igelitovou tašku potravin, a zůstala ohromeně stát na prahu. „Dane, on mi sliní na podlahu kuchyně.“

Paralyzovaný Vaught ležel s tváří přitisknutou na keramické dlaždice a pozoroval maličkého mravence, který se lopotil kolem jeho obličeje cestou za svými mravenčími záležitostmi. „Vy svinský hajzlové,“ zamumlal.

6

CIUDAD DE MÉXICO, MEXIKO

21.20 HODIN

VAUGHT SEDĚL SKLESLÝ A ROZLADĚNÝ NA PODLAZE v koutě obývacího pokoje, připoutaný k oku vystupujícímu z betonové zdi. Paolina seděla na kožené pohovce a četla z knihy své malé dcerce Valencii. Crosswhite šel pro další pivo a limetky.

Vaught si odkašlal a Paolina zvedla oči, aby zjistila, co chce. Zatahal za pouta. „Můžu dostat svou plechovku s tabákem?“ zeptal se španělsky.

„Ne,“ řekla. „Nechci, abyste mi plival po domě.“

„Můžu dostat cigaretu?“

„Kouříme jenom v ložnici.“ Pohládila černé vlnité vlasy tmavého dítěte. „A nikdy před dcerou.“

Vaught na ni hleděl. Byla až neskutečně krásná, vyzařovala z ní ale strohá zralost, z níž, jak si musel přiznat, šel strach.

„Čím jste prošla?“ zeptal se.

„Po tom vám nic není.“ Obrátila pozornost zpět k pohádkové knížce.

„Víte, nemusíte se tu se mnou otravovat,“ řekl po chvíli. „Dejte mi klíč a do deseti vteřin jsem pryč.“

„To bych ráda. Teď sklapněte a nechte mě číst dceři.“

O deset minut později dorazil Crosswhite s dalším pivem. „Udělal jsi salsu, bejby?“

„Je v ledničce,“ odpověděla. „Je tam taky omáčka guacamole.“

„Co náš host?“

„Otravnej.“

Crosswhite se v kuchyni zasmál. „Dělal ti potíže?“

„Chce mi plivat po domě.“

„Nechtěl jsem plivat po domě,“ ohradil se Vaught. „Budu to polykat, proboha.“

Crosswhite vešel do obývacího pokoje a nabídl Vaughtovi láhev piva, v níž plaval kousek limetky. „Já v týhle domácnosti pravidla nestanovuju,“ vysvětloval anglicky. „Jen se jima řídím.“

„To začínám chápat,“ řekl Vaught zachmuřeně.

Crosswhite si přihnul piva. „Už je to nějaká doba, co jsem měl příležitost pít s jiným vojákem. Škoda, že jsi spoutanej – člověk pak má pocit, že popíjí s uprchlíkem.“

„Tak mě pusť.“

„Nemůžu. Ne, dokud se neozve Ortega.“ Crosswhite přešel k pohovce, posadil se vedle Paoliny a vzal holčičku na klín. Ta se k němu přitulila, objímala plyšovou želvu a cucala si palec.

„Čeká na tebe tam nahoře nějaká ženská?“ zeptal se Crosswhite.

„A co, i kdyby jo, stejně je ti to u prdele.“

„Dávej si pozor na jazyk před malou,“ varoval ho Crosswhite. „Já za to nemůžu, že jsi tady. Do tohohle průseru jsi spadl vlastní vinou.“ Ve vedlejšímu pokoji zazvonil telefon a Crosswhite ho šel zvednout. O několik minut později se vrátil a podával Vaughtovi satelitní telefon. „Doktor Zhouba s tebou chce mluvit.“

„Kdo?“

„Fields.“

Vaught si vzal telefon. „Zde zvláštní agent Chance Vaught. S kým mluvím?“

Na opačné straně se ozvalo krátké zasmání. „Od muže připoutaného ke zdi to zní poněkud oficiálně.“

„Tak kdo to je, do prdele?“ Vaught střílel opatrným pohledem po Crosswhiteovi.

„Agente Vaughte, jsem Clemson Fields z CIA. Jsem váš řídící důstojník, a dokud se tato situace nevyřeší k prezidentově spokojenosti, budete dělat přesně to, co se vám řekne. Je vám to jasné?“

„Povím vám, co mi je jasné,“ řekl Vaught. „Vidím to tak, že jsem tady u Crosswhitea zatím neviděl vůbec žádný doklad a vy můžete být kdokoli. Takže dokud neuvidím nějaký dokument, potvrzující ty řeči o CIA, jste pro mě jen nějaký hlas v zatraceném telefonu. Rozumíte tomu, vy parchante?“

Crosswhite něco zašeptal Paolině, která vzala dítě do náruče a odnesla je do jeho pokoje. Když Vaughta mýjela, sjela ho chladným pohledem.

„Dobrá,“ řekl Fields. „Zítřka ráno k vám dorazí mexický rezident s patřičnými dokumenty, současně se také důkladně seznámíte s tím, co se od vás očekává. A předem vás varuju, nebude se vám to líbit. Budete pracovat s PFM – konkrétně s agentem PFM, který vám zachránil život, protože ten je jediný, u kterého si můžeme být vcelku jistí, že mu můžete věřit.“

„Věřit?“ ohradil se Vaught. „Nechte mě, abych vám vrazil paralyzátor do zadku, a uvidíme, jakou důvěru budete cejtit, do prdele.“

„Agente Vaughte, jestli nevěříte ničemu jinému, tak raději věřte tomuto: prezident, váš vrchní velitel, se velice zlobí, že jste překročil svou pravomoc poté, co jste dopustil, aby Alice Downlyová vyběhla na ulici a nechala se přestřelit na dva kusy.“

Vaught sebou trhl. „Takhle to zrovna nebylo.“

„Viděl jsem video,“ řekl Fields. „Stejně tak prezident – a přesně tak mu to připadalo, o tom vás mohu ujistit.“

„Jaký video?“ zachraptěl Vaught.

„Na obloze je vždy nějaké oko, agente Vaughthe, to už byste měl vědět.“

V té chvíli si Vaught uvědomil, že Fields hovoří o špionážním bezpilotním letounu s technologií stealth a bojovnost ho z větší části opustila. „No, video nevideo,“ řekl tiše, „nikdo, kdo nebyl přímo tam, nemůže vědět, jak to proběhlo. Byli jsme pod palbou odstřelovačský padesátky. Můžete se zeptat agenta Uriaha Heena, jak zlý to bylo.“

„Pokud je mi známo, agent Heen byl odeslán zpět do Spojených států. Řekl bych, že dosti brzy zjistíme, co nám k tomu bude moci říci. Ale mezitím, může vás Crosswhite bez nebezpečí odvézt, nebo vás má nechat ve vašem útulném koutě, dokud zítra ráno nedorazí agent Ortega, aby vás vzal do přísahy?“

Vaught se nadechl a pak vzduch s povzdechem vypustil. „Nikam neuteču.“

„Pokud je mi známo, máte zájem pronásledovat odstřelovače, který zabil Alici Downlyovou,“ pokračoval Fields. „Na tom bychom mohli být schopni spolupracovat, ale ne dříve než se osvědčíte jako týmový hráč. Rozumíte?“

„Nechci, aby si moje rodina myslela, že jsem mrtvý,“ řekl Vaught. „Zaručíte mi, že se jim to neřekne, a já sehraju svou úlohu tady. Je to pro vás přijatelný?“

„Nevidím důvod, proč by nemělo být,“ odpověděl Fields. „Pocházíte z vojenské rodiny. Jsem si jistý, že vaši bratři a rodiče se dají přesvědčit o důležitosti utajení – zvláště když na něm může záviset váš život. Teď mi dejte zpátky Crosswhitea.“

Vaught mu podal telefon. „Chce s tebou mluvit.“

Crosswhite si vzal telefon. „Slyším.“

„Myslím si, že je pravděpodobně bezpečné ho pustit,“ řekl Fields. „Zdá se mi být dostatečně zkrotlý. Zmínil jste se o ATRU?“

„Přišla na to řeč.“

„Raději mu povězte všechno. Pope si prošel jeho služební spis a chce ho. Prezident mu to už schválil.“

„Budu ho informovat.“

„Dobře,“ řekl Fields. „Budu v kontaktu – a tu zmínku o doktorovi Zhoubě jsem slyšel.“

„Nemyslím si, že by mi to kazilo spaní.“ Crosswhite ukončil spojení a odhodil telefon na pohovku.

Z kapsy vylovil klíč od pout. „Nebudu se pokoušet zabránit ti v odchodu. Udělal jsem všechno, co se po mně chtělo, takže jestli teď vezmeš roha, je to mezi tebou a Bobem Popem. Je to pomstychtivý bastard, kterej neodpouští, a nepochybuju, že si najde způsob, jak přimět prezidenta, aby tě pověsil za koule.“ Klíč hodil Vaughtovi a odešel do kuchyně, aby začal připravovat večeři.

Vaught si sundal pouta a vstal, přitom nespouštěl oči z paralyzáru na pohovce.

Do pokoje se vrátila Paolina s dcerou a podezřívavě ho sledovala.

Vaught se na ni podíval, na její nespoutané bradavky, tlačící se ven přes tričko, a přál si, aby ji alespoň jednou mohl vidět nahou. „Jak se vám ve srovnání s Kubou líbí v Mexiku?“

Pokrčila rameny. „Pravděpodobně míň než se vám líbí moje bradavky.“

Zrudl, odvrátil pohled a zůstal stát poblíž kouta. Připadal si jako pitomec.

Do pokoje se vrátil pochechtávající se Crosswhite. „Sedni si, kam chceš, Chanci.“ Políbil Paolinu na rty a něco jí pošeptal do ucha. Vzhledla k němu, znovu ji políbil a ještě něco jí pošeptal.

Během večere k němu byla Paolina méně chladná – ne o mnoho, ale jistý rozdíl tu byl.

Po večeři vykoukala Valencii a dala ji spát. Pak se připojila ke Crosswhiteovi na pohovce v obývacím pokoji, kde Vaught protestoval proti situaci, v níž se ocitl.

„... ale já pracuju pro Diplomatickou bezpečnostní službu. Nejsem u CIA a už vůbec nedělám pro ATRU. A je mi ukradený, co říká Pope.“

Crosswhite se naklonil dopředu a opřel se lokty o kolena. „Ty to nechápeš. Hodili tě přes palubu. Jsi pro ně politickou přítěží. Diplomatická služba tě už nechce. Tvoje kariéra u ní skončila. A i kdyby si tě nechali, už bys nikdy neřídil další ochranku. A k čertu, takovej incident se s tebou může táhnout i do soukromýho sektoru. Přišel jsi o celej tým, člověče. Ať už si to připouštíš nebo ne, Pope ti vlastně prokazuje službu.“

„Blbost!“

Crosswhite se uchechtl. „Tím neříkám, že ti prokazuje službu z dobroty srdce – takový věci on nedělá. Prokazuje službu jen těm lidem, kteří mu jsou užiteční.“

„Jestli jsem takovej břídil, tak jak mu můžu bejt užitečnej?“

„No, jsou různý druhy břídilů,“ odpověděl Crosswhite. „Někteří se můžou napravit. Někteří ne. Pope si tě proklepl a uviděl něco, co se mu zalíbilo. Požádal prezidenta, aby ho nechal vzít tě na palubu, a starý pán mu dal zelenou.“

Vaught se napřímil. „To ti řekl Fields?“

Crosswhite přikývl. „Takže se můžeš buď zapojit do programu, nebo říct vládě, že se může jít bodnout. Ale jestli uděláš to druhý, tak už nikdy nebudeš dělat v ochrance ničeho důležitějšího, než je fotbalovej zápas. Pope se o to postará.“

Vaught se ušklíbl. Jako by ten obraz měl před očima. „Zní jako skutečnej parchant.“

Crosswhite se pohodlně opřel, jednou rukou objal Paolinu, přitáhl ji k sobě a políbil do vlasů. „Spíš ho vidím jako boha – asi jako Dia – lhostejnýho, pokud nemá jak tě využít, ale štědrýho a velkorysýho, když vynikáš v jeho oblíbený kratochvíli.“

„Což je?“

Crosswhite se usmál. „Válka.“

7

HOTEL MALBUN, LICHTENŠTEJNSKO

2.30 HODIN

DO HOTELOVÉ HALY, V NÍŽ SEDĚL GIL, POPÍJEL PIVO a kouřil cigaretu, vešla Blickensderferova snoubenka. Oblečena byla v černých večerních šatech, plavé vlasy jí splývaly až k pasu, v uších měla diamantové náušnice. Modré pronikavé oči, vysoká postava, vypadala prostě úchvatně. Zdálo se, že od okamžiku, kdy do ní vstoupila, jí patřila celá hotelová hala. Gil ji sledoval, když přicházela k baru, a všiml si jejích černých lodiček na vysokém podpatku a rozparku na šatech, který jí sahal až do půli stehén.

Ze spisu, zpracovaného pro operaci, věděl, že se jmenuje Lena Deissová, je jí třicet let a pochází z bohaté švýcarské rodiny. Jakožto příslušnice horních deseti tisíc si cenila mužů, kteří si mohli dovolit financovat její náročný životní styl a neustále se jí starat o zábavu. Vedle alpského

lyžování se vyžívala i v dalších adrenalinových sportech, jako byl parashutismus a automobilové závody.

Drsnost jejího pohledu se toho večera lišila od toho, který na ní Gil v hotelu vídal v minulých večerech. Nebyla ve své obvyklé veselé náladě. Vypadala rozzlobeně a Gil usoudil, že se s Blickensderferem patrně pohádali. Bylo mu to ale jedno. Zanedlouho už Blickensderfer nebude dělat žádné problémy. Nikomu.

Lena si vzala koktejl, obrátila se k baru zády a zamířila přímo k jeho stolu.

Mimoděk se ohlédl přes rameno v naději, že si spletla směr, ale za ním nikdo neseděl.

„Do hajzlu,“ zamumlal, vydechl a poposedl, aby zadusil cigaretu v popelníku na stole.

Když se Lena přiblížila k jeho stolu, její pohled ztratil tvrdost a usmála se. „Celý týden jsem vás neviděla na lyžích,“ řekla dokonalou angličtinou. Usrkla ze svého martini. Z této vzdálenosti byla cihlově červená barva její rtěnky nezaměnitelná. „Přesto jsem vás večer co večer viděla tady v hale.“

Gil si odkašlal a vzpomněl si na střelu, která jí před několika hodinami málem přetřela páteř. „Držím se lehčích sjezdovek. Jsem spíš začátečník.“

„Mohu si přisednout?“

„Jistě,“ odpověděl a pocítil vzrušení. Už více než rok žil odděleně od své manželky Marie a po celou tu dobu nebyl ani s jinou ženou.

S tázavým výrazem v očích sáhla po jeho balíčku cigaret.

Přikývl, a když si zasunula cigaretu mezi rty, zvedl zapalovač. Připálil jí, opřela se na židli a těsně sevřenými rty vypustila kouř.

„Jste ženatý,“ konstatovala, náhle posmutnělá. „To můžu říct.“

Proti své vůli se usmál. „Po pravdě žijeme odloučeně.“

„Američan?“

„Kanaďan,“ řekl rychle.

Potáhla z cigarety. „Nevyčítám vám, že lžete. Dokážu si představit, že na cestách vás přijímají lépe jako Kanadana.“

Uchechtl se. „Proč si myslíte, že lžu?“

Náznak tvrdosti byl zpět. „Strávila jsem rok s mužem, který sloužil u britských SAS. Máte stejný neklidný pohled, takže jestli jste opravdu Kanadan, musíte být voják – a ne obyčejný voják.“

Gil si uvědomil, že stejným typem intuice se vyznačovala Marie vždy, když se setkala s nějakým operativcem zvláštních jednotek, a tak se rozhodl vyjít Leně na půl cesty vstříc. Ze zadní kapsy vytáhl svůj kanadský pas a položil jej na stůl. „Sloužival jsem u CSOR.“

Sáhla po pasu. „Což je?“

„Kanadský pluk zvláštních služeb.“

Otevřela pas, aby si přečetla jeho jméno. „Řekla bych, že to je bod pro mne, co říkáte, Connere MacLoughline?“

S odpovědí si dal načas, než si i on zapálil cigaretu a odhodil zapalovač na stůl. „Sledujeme skóre?“

Hleděla mu do očí. „Chtěl byste sledovat skóre?“

Do hajzlu s tím, pomyslel si. „Ano, chtěl bych. Jak se jmenujete?“

„Jsem Lena.“ Podala mu ruku.

Zafungovala chemie a Gil okamžitě věděl, že je v průšvih. „Kde jsou ti muži, se kterými jsem vás předtím vídal?“

„Jsou nahoře se svými doutníky a mastí karty.“ Její rozladění bylo přímo hmatatelné. „Jeden z nich je můj snoubenec. Vadí vám to?“

Potáhl z cigarety. „Mělo by?“

Pokrčila rameny a odklepla popel do popelníku. „Je to bohatý a mocný muž – přinejmenším tomu mnoho lidí věří.“

„A vy?“

Další pokrčení ramen. „Peníze znamenají moc – a on jich má víc, než si většina lidí dokáže vůbec představit.“

Gil se napil. „Zlobíte se, protože vás dneska v noci nechal samotnou.“ Sarkasticky se usmála. „Ale já nejsem sama.“

„Jeho muži jsou ozbrojení. Nestojím o to, aby mě někdo zastřelil.“

Lena se zasmála. „Je to něco, co vám dělá starosti?“

„Vždycky,“ řekl a odklepl popel o okraj popelníku.

O dvacet minut později stáli nazí proti sobě u nohou Gilovy postele a Lena se dotýkala bojových jizev, pokrývajících jeho svalnatý trup. „Můj bože,“ zašeptala a ucítila teplo mezi nohama. „Co všechno jsi musel vidět a udělat.“

„Raději nechtěj vědět, co jsem viděl a dělal.“ Levou ruku jí zasunul za krk a do pravé vzal jeden z jejích plných prsů a jemně zamnul bradavku. Když ji položil na postel, začal ji vášnivě líbat a vypustil na svou bodu své vnitřní zvíře, jen povzdechla a zvrátila hlavu dozadu.

Ve chvíli, kdy se do ní chystal vstoupit, mu položila ruce na hrud'. „Přestaň.“

Zastavil se. „Je něco špatně?“

„Měla bych tě varovat.“ Polkla, vášeň v ní jen hořela. „Měla bych ti říct, že... že si myslím, že se právě chystáš udělat si velmi nebezpečného nepřítele.“

„Jak to?“

„No, je to tak, že si myslím, že se mi právě chystáš dát důvod ke zrušení jedné velice nákladné svatby.“

Rozesmál se a jemně do ní vstoupil, tvář ponořenou do zlaté záplavy jejích vlasů. Zalapala po dechu, paty zabořila do dolní části jeho zad a nehty mu drásala maso na zadku.

„To je ale blbec,“ zasténala měkce.

„Kdo?“ zašeptal.

„Ten chlap tam na chodbě.“ Zabořila mu prsty do vlasů a lehce ho kousla do ucha. „Ten, který mě ztrácí kvůli pitomý partii karet.“

8

CIUDAD DE MÉXICO, MEXIKO

10.00 HODIN

AGENT MIKE ORTEGA DORAZIL NÁSLEDUJÍCÍHO DOPOledne přesně v deset hodin. Byl to velký chlap s širokými rameny, tmavě hnědýma očima a tenkým knírkem. Tenhle Američan s mexickými kořeny se nesl s arogancí, která Crosswhiteovi lezla na nervy od okamžiku, kdy otevřel dveře. Mendoza, agent PFM, který zachránil život Vaughtovi, stál těsně za Ortega. Nyní byl normálně oblečený a na krku mu zřetelně vystupoval zvětšený ohryzek. Obličej měl odvrácený, jak sledoval vrata uzavřeného přístřešku pro auto.

„Jste Crosswhite?“ zeptal se Ortega.

„Přesně.“

Ortega mu podal ruku. Patřil k mužům, kteří při podání ruky považovali za nezbytné svému protějšku rozdrtit horní končetinu, nyní si ale

ihned uvědomil, že Crosswhiteův stisk je přinejmenším stejně silný jako jeho. To ho překvapilo, protože Crosswhite byl o hlavu menší než on a byl i lehčeji stavěný. „Pokud vím, tak s agentem Mendozou jste se už setkal.“

„Ano.“ Crosswhite si potřásl rukou i s ním. „*Bienvenido*.“ Vítejte.

„Vaught je pořád tady?“ zeptal se Ortega.

„V obývacím pokoji.“ Crosswhite jim pokynul, aby šli dál.

Vaught na ně čekal uprostřed pokoje a s oběma si potřásl rukou. Mezi ním a Mendozou se na okamžik projevil jisté napětí, zdálo se ale, že rychle pominulo.

„Omlouvám se, že jsem se sem nedostal už včera večer,“ omlouval se Ortega. „U kormidla takové operace jsem poprvé, a tak mi nějakou dobu trvalo, než jsem vyřešil všechny problémy. No, úplně všechno ještě vychytané není, obávám se, že se všichni budeme muset učit za pochodu.“

Z ložnice vyšla Paolina s Valencíí v náručí, přešla přes obývací pokoj, posadila se na pohovku a Valencii usadila vedle sebe.

Ortega ji chvíli sledoval a pak pohlédl na Crosswhitea. „Okej, podívejte, u tohohle rozhovoru nemůžou sedět žádní místní lidi, takže bude muset na chvíli odejít.“

Paolina nerozuměla tomu, co řekl, z výrazu ve tváři svého manžela ale věděla, že ji nějakým způsobem urazil, a předem se připravila na výbuch jeho vzteku.

„Tak za první,“ začal Crosswhite, „není místní. Je Kubánka. A za druhý je moje manželka. Rozumíš tomu, ty parchante?“

Ortega se okamžitě urazil. „Hele, jsme na jediný lodi, hochu.“

Crosswhite ho drtil pohledem.

Vaught letmo pohlédl na Paolinu, která vše klidně sledovala, málem jako kdyby věděla, co nyní bude následovat.

„No co, jak chcete,“ řekl Ortega s neskrývaným rozčilením. „Když vám nevádí, že ohrožujete její život, nevím, proč by to mělo vadit mně.“

Crosswhiteova pěst ho zasáhla těsně nad pravým okem. Rána poslala Ortegu až na opačnou stranu pokoje, kde agent CIA klopýtl přes křeslo, narazil do zdi a těžce se sesul na podlahu.

Vaught a Mendoza na sebe šokovaně pohlédli rozšířenýma očima. Crosswhite prošel mezi nimi a stanul nad mohutným mužem, ležícím na podlaze mezi stěnou a překocným křeslem. „Buď se hned omluvíš, nebo tě zabiju.“

Ortegovým prvním impulzem bylo zvednout se na nohy a srazit Crosswhitea k zemi, ale v očích jeho soupeře byla zuřivost, která ho varovala, aby se o to raději ani nepokoušel. „Jste zatracený blázen. Víte to?“

„Už to nebudu opakovat,“ řekl Crosswhite. „A radši sebou hoď, protože Fieldse dělí asi tak deset vteřin od nutnosti hledat nového rezidenta.“

„Okej, omlouvám se!“ utrl se na něj Ortega a třel si čelo, na kterém už začínala vyrůstat boule. „Nechtěl jsem se nikoho dotknout. Jen jsem se ji snažil chránit.“

Vaught znovu pohlédl na Paolinu, která po celou dobu z Crosswhitea nespustila oči.

Crosswhite ukázal na převrácené křeslo a řekl Ortegovi: „To je tvoje židle.“ Obrátil se k Mendozovi a již klidněji ukázal na opačný konec pohovky. „*Por favor, siéntese*,“ řekl klidně. „*Nuestra casa es su casa*.“ Posadte se prosím, náš dům je váš dům.

Mendoza se na něj usmál a s poděkováním „*Gracias*“ se šel posadit.

Crosswhite si sedl doprostřed pohovky mezi Mendozu a Paolinu, zatímco Vaught podal Ortegovi ruku, vytáhl ho na nohy a pomohl mu postavit převrácené křeslo.

Poté se Vaught obrátil ke Crosswhiteovi. „Můžu si přinést židli z kuchyně?“

Crosswhite přikývl a Vaught odešel do kuchyně. Paolina ho následovala. Vaught se vrátil s židlí vyrobenou z kůže a štípaných větví, zvanou *equipal*. Paolina se objevila o minutu později s igelitovým sáčkem ledu, který podala zahanbenému Ortegovi.

„*Gracias*,“ poděkoval jí tiše a přiložil si sáček na rostoucí bouli nad okem.

„Není zač,“ odpověděla mu anglicky se silným přízvukem, posadila se zpět vedle Crosswhitea a Valencii si přitáhla do klína.

Crosswhite se ani v nejmenším necítil provinile nebo nepříjemně. Fields mu předchozího večera řekl: „Je důležité, abyste Ortegoví hned na začátku dal najevo, že to není jeho operace. Je to *moje* operace a nic než jeho stoprocentní spolupráce nebude přijatelné.“

Crosswhite měl pocit, že při ustanovování hierarchie ve stádu odvedl dobrou práci, přičemž současně dal všem najevo, že Paolina nebude považována za nic méně než za paní domu.

„Tak kde jsme skončili?“ ozval se Ortega nesměle. Uvědomoval si, že Crosswhiteova naprostá absence respektu k jeho osobě musí znamenat, že je dobře chráněn někým vysoce postaveným – velmi pravděpodobně samotným Popem. Z ohledu k Mendozovi přešel do španělštiny a obrátil se k Vaughtovi. „To já jsem požádal o vydání rozkazu, který by vás převedl do pravomoci CIA.“

„No, tak to vám tedy pěkně děkuju!“ odsekl Vaught anglicky.

Mendoza se uchechtl, bylo patrné, že anglicky rozumí dostatečně dobře, aby pochopil smysl slovní výměny.

„Je mi líto,“ řekl Ortega, „ale byl jsem, a stále jsem, přesvědčen, že to je mimořádně důležité. Lazaro Serrano zaujímá v mexické administrativě příliš významné postavení, než abychom si mohli nechat takovou příležitost proklouznout mezi prsty – nemluvě o tom, že právě on je velmi pravděpodobně tím, kdo vydal rozkaz k vraždě Alice Downlyové. A pokud ji přímo nenařídil, tak ji určitě umožnil. Co však nechápu, je to, proč Langley nechce, aby akci řídila mexická rezidentura. Moji lidé jsou více než schopní zvládnout logistiku takové operace a opatřit vám bezpečné útočiště.“

Vaught si odkašlal a pohlédl na Crosswhitea. „Nu, tady můj nový přítel už vyložil důvody, které za tím stojí – tedy přinejmenším je vysvětlil mně.“

Ortega nestál o navázání očního kontaktu s Crosswhitem. „Pak má pan Crosswhite přístup k informacím, které nejsou dostupné mně.“

Crosswhite žádné vysvětlení nenabídl, protože Ortega nepatřil mezi osoby, které mohly být seznámeny s existencí ATRU. Ortega obrátil pohled na Mendozu. „Agente Mendoza?“

Mendoza se naklonil dopředu a stiskl ruce dlaněmi proti sobě. „PFM souhlasí s tím, že to je velmi, velmi důležité,“ začal španělsky. „Serrana jsme už nějakou dobu podezírali, dosud však proti němu neexistovaly žádné důkazy.“ Zvedl pohled k Vaughtovi. „PFM je potěšena tím, co jste udělal. Pomohl jste vrhnout světlo na korupci uvnitř federální policie a poskytli jste nám první skutečný důkaz proti Lazaru Serranovi.“

Vaught vždy poznal, když se mu někdo snaží mazat med kolem úst. „Včera jste zuřil, že jsem provalil vaše krytí. Co se změnilo?“

Mendoza se na pohovce opřel. „Můj úhel pohledu. Včera jsem právě zabil pět mužů. Nikdy předtím jsem nikoho nezabil a velmi to na mě zapůsobilo. Skutečným cílem hluboce tajné operace je získání informací, získání důkazů, a kdybyste včera nic nepodnikl, nikdy bych se nedostal do situace, v níž jsem se stal svědkem, jak Serrano dává rozkaz k vraždě. Už to samotné dokazuje, že je mnohem víc než jen spoluvíník – že je tím, kdo v kartelech rozhoduje. To je velice významná informace. Navíc, nebýt vás, nebyl bych tam a nemohl bych potvrdit existenci gringovského odstřelovače. Až dosud byl ten muž pouhým přeludem – kolovaly o něm pověsti, ale nikdo ho neviděl. Takže dnes je mně i mým nadřízeným jasné, že jste Mexiku prokázal službu.“

Teď se musíme společně poradit, jak nejlépe tyto informace k oboustrannému prospěchu využít. Je pravda, že Serrana můžeme kvůli vydání rozkazu k vaší vraždě zatknout, má ale mocné spojence a jen na základě tohoto obvinění nemusí naše slovo k jeho odsouzení stačit. Náš soudní systém nefunguje stejně jako americký – například v něm neexistuje porota – takže by bylo nejlepší nalákat Serrana do pasti, najít způsob, jak by ho PFM mohla přistihnout při komplotu se známými členy kartelů.“

„A jak přesně to chcete udělat?“

„Momentálně máme na své straně dvě jasné výhody,“ pokračoval Mendoza. „Za prvé nemá ani ponětí, že teď s jistotou víme, co je zač. Za druhé si myslí, že jste mrtvý. Zítra PFM oznámí, že se v jisté budově našlo vaše tělo společně s pěti mrtvolami pěti známých členů kartelů. Nikdo nebude přesně vědět, co se stalo, protože vyčíst cokoli z místa činu znemožnil výbuch ručního granátu. Díky tomu vás Serrano pustí z hlavy. Pak, až nastane pravý čas, až na vás úplně zapomene, se můžete jako kouzlem znovu objevit – ale až v okamžiku, kdy se začne cítit zranitelný z nějakého jiného důvodu. Představujeme si to tak, že ho natolik vystrašíme, že udělá chybu.“

„Takže ho mezitím hodláte držet pod tlakem,“ řekl Crosswhite.

Mendoza se zazubil. „Ano. Tlak vyvolává stres a lidé ve stresu mají sklon dělat v kritických okamžicích chyby. Až dosud si Serrano žil jako v bavlnce, jeho největší starostí bylo, kterou ženskou si vzít v noci do postele. S vaší pomocí, agente Vaughte, to hodláme změnit.“

„A ten gringovský odstřelovač?“ zeptal se Vaught.

Mendoza se obrátil ke Crosswhiteovi a se slabým přízvukem řekl anglicky. „Pokud je mi známo, máte v tomto směru jisté zkušenosti, agente Crosswhite. Nebo jsou mé informace nepřesné?“

Crosswhite se rozhlédl po pokoji a pod kolektivním pohledem se krátce zasmál. „No, podívejte, já jsem teď tady jen od toho, abych chodil pro pivo. Do akce už nejdu.“

Paolina upřeně hleděla na Mendozu očima žhnoucíma jako dva hnědé uhlíky.

„Ano,“ pokračoval Mendoza, tentokrát opět španělsky. „Chápu vás, ale PFM by v této operaci opravdu velice ocenila vaši pomoc. Máme pocit, že přišel čas, abyste Mexiku nějak oplatil nerušené soukromí, jemuž jste se dosud těšil jako host naší země.“

Crosswhite krátce pohlédl na Paolinu, která nyní vyhlížela, jako kdyby se Mendozovi chystala vyškrábat oči. Pak znovu pohlédl na agenta PFM a rozesmál se. „Jo, okej, jistě. Moc rád se vám revanšuju.“

„Skvělé,“ prohlásil Mendoza a třel si dlaně o kolena. „Mexiko je vám vděčné za vaši velkorysost.“

Vaught se ušklíbl a naklonil se přes konferenční stolek, aby Crosswhiteovi podal ruku. „Vítej do klubu, šampióné.“

Paolina najednou vytáhla z polštářů na pohovce paralyzér a přes stolek se na Vaughta vrhla. Crosswhite ji ale chytil kolem pasu, zatímco Vaught se na *equipale* zhoupl dozadu. I tak se napřážené zbrani, vysílající do vzduchu krutý modrý oblouk praskající a cvakající elektřiny, vyhnul jen o vlas. Crosswhite zatím se zvoláním „Whoa!“ se svou ženou zatočil ve vzduchu, na opačném konci pokoje ji opět postavil na podlahu a zablokoval jí cestu. „Klid, bejby.“

9

CIUDAD DE MÉXICO, MEXIKO

10.30 HODIN

NÁSLEDUJÍCÍHO RÁNA LAZARO SERRANO SNÍDAL na terase svého rozlehlého domu. V bazénu plavala mladá žena v červeno-zelených bikinách a před sebou na miniaturní nafukovací matraci tlačila čivavu. Psík na ni štěkal a vrtěl ocáskem a žena se smála a volala na Serrana, aby se podíval. Ten se na ni usmál, zamával jí a pokračoval v jídle. Bylo mu padesát let, měl velké břicho a řídnoucí vlasy, huňaté obočí a hustý černý knír.

Na terasu vstoupil Oscar Martinez, jeho první tajemník a důvěrník, s ranním vydáním novin *El Universal* a posadil se ke stolu naproti Serranovi, kde pro něj již jeden ze sluhů prostřel. Byl to štíhlý, asi pětáctiřetiletý muž, s hlavou plnou hustých, tmavých vlasů a chlapeckou tváří, která mu ubírala dobrých deset let. „Našlo se tělo toho agenta americké

Diplomatické bezpečnostní služby,“ oznámil, zatímco z porcelánového šálku uskrával kávu.

Serrano s výrazem jistého překvapení zvedl oči od snídane. „Tak brzy? Co ti idioti prováděli?“

Oscar otřel dlaně o sebe a pak si do kávy nasypal lžičku cukru. „Nu, zdá se, že neprováděli nic. Tělo bylo nalezeno ve stejné budově, v níž jste ho naposledy viděl, spolu s těly šesti Ruvalcabových lidí.“ Hector Ruvalcaba byl mocný obchodník s narkotiky – *narcotraficante*, označovaný též jako *narco*. Před rokem Ruvalcaba, se Serranovou pomocí, unikl z nejpřísněji střežené věznice více než kilometr dlouhým tunelem, vykopaným pod zdmi věznice a končícím přímo pod jeho celou. Poté mu Serrano pomohl ovládnout obchod s drogami v jižní části Mexika, takže jeho jediným konkurentem zůstal Antonio Castañeda, který kontroloval sever. „Všichni byli zabiti výbuchem granátu. Zdá se, že to byla nešťastná náhoda.“

Serrano se vrátil k jídlu. „Jeden z těch blbců ho musel upustit a všechny je vyhodil do vzduchu.“ Znechuceně zavrtěl hlavou. „Proč musím být obklopený takovými pitomci, Oscare? Řekněte mi to.“

Oscar se usmál a usrkl kávu. „To nevím.“

„Jste si jistý, že je ten Američan mrtvý?“

Jeho tajemník odložil šálek na talířek a ústa si otřel plátěným ubrouskem. „Ano,“ řekl a odkašlal si. „Jmenoval se Chance Vaught, veterán americké armády.“

„Jste si jistý, že je to stejný muž? Agent, kterého jsem viděl na podlaze, byl Hispánec.“

Oscar s jistotou přikývl. „Ano, je to on. Jeho otec byl gringo, ale matka byla Mexičanka. Jeho ostatky tento týden převážejí zpět do Spojených států.“

„Dobře,“ řekl Serrano a napil se čerstvě vylisovaného citrusovo-mrkvového džusu. „Nemáme zapotřebí, aby znesvěcoval mexickou půdu.“ S úsměvem se na židli opřel a otřel si ústa. „Nezapomeňte poslat

prostřednictvím amerického vyslanectví mou upřímnou soustrast Vaughtově rodině. Je důležité udržovat dobré vztahy s našimi sousedy.“

„Nezapomenu,“ ujistil ho Oscar. „Na ambasádu jsem kondolenci již poslal. Máme očekávat nějaké potíže kvůli třem federálním policistům, které Vaught zabil?“ Poklepal na *El Universal*. „Dnes jsou na titulní straně.“

Serrano pokrčil rameny a zvedl příbor. „To je problém kapitána Espinosa.“ Espinosa byl kapitánem federální policie, který Vaughta vydal detektivům pracujícím pro Ruvalcabu. „Má lidi uvnitř městské policie. Je to skutečný profesionál, člověk, na kterého se mohu spolehnout – jako vy.“

Oscarova ústa se roztáhla do tenkého úsměvu. Snad po tisíci zauvažoval nad tím, co by se asi stalo, kdyby Serrano někdy zjistil, že je homosexuál. *Pravděpodobně bych taky zmizel*, řekl si a v duchu si připomněl, že musí být ostrážitější.

„Plán Toluca bude dále pokračovat?“ zeptal se. Serrano a Ruvalcaba se toto město, ležící jihozápadně od Ciudad de México, snažili už šest měsíců přeměnit v dopravní uzel obchodu s narkotiky.

„Ano, samozřejmě,“ odpověděl Serrano, ukrájící si sousto steaku. „Proč by neměl?“

„Nu, myslel jsem si, že byste jej mohl chtít pozdržet kvůli tomu, co se stalo tady.“

Serrano zabodl vidličku do kousku masa a ukázal jím na Oscara. „Řeknu vám tohle, Oscare. Náčelník policie v Toluce je statečný muž, skutečný Mexičan s velmi velkými *huevos*, ale jinak je to jen další hlupák. Proč nemůže vidět, jak to v téhle zemi chodí a přizpůsobit se tomu? Protože vám řeknu tohle, příteli, dříve či později ti pitomí gringové na severu konečně pochopí, že tuhle zbytečnou válku není možné vyhrát. Potom bude marihuana zlegalizovaná a tohle všechno,“ – mávl volnou rukou k *estancii* – „všechny tyhle peníze, bude pryč. Takové obchody nemohou trvat věčně. Tak proč ten policista v Toluce teď nepřijme Ruvalcabovu nabídku a nezajistí si budoucnost? Proč tak zbytečně

Toto je pouze náhled elektronické knihy.